

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ
Προκλήρωσις

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ Ἀλλοδαμῇ Φρ. 12.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΒΔΟΜΑΣ
Ἐν τῇ Μουσῇ Ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 20.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἡμερολόγιον (ἐκκλησία, ἱστορία, φύσις καὶ πολιτεία τῆς Ἑλλάδος (κατὰ Ῥώσον ναυτικόν).
- Παλαιὰ σελίδες, Γεώργιος Καραϊσκάκης.
- Ἔργα καὶ ἡμέραι — Ἑβδομάς.
- Ἡ Ἀφελῆς μυθιστορία τῆς Henry Gréville μεταφράσις.
- Ὁ Βίσμαρκ κατ' ὄψιν.
- Φιλολογικά, ἐπιστημονικά, καλλιτεχνικά.
- Ἐπανίσταται (ἐκ τῶν παρέρων τοῦ Ε. Α. Ροβῶν).
- Παρακείμεσις, ὑπὸ Γ. Μ. Α.
- Λακωνικά. Περὶ τῆς ἀπὸ τῆς Μάνης εἰς τὴν νῆσον Κύρνον ἑλληνικῆς ἀποικίας.
- Ἀπαντήσεις ἀνεῦ ἐρωτήσεων.
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

(21 Ἀπριλίου).

ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Τῆς Σαμαρείτιδος (ἴδε τόμ. Α', ἀριθ. 10). Τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων Ἰανουαρίου τοῦ Ἐπισκόπου, Προκοῦλου, Σωσίου καὶ Φαίστου τῶν Διακόνων, Διοδωρίου Ἀναγνώστου, Ἀκουτίου καὶ Ἐυτυχίου.

[Πάντες οὗτοι ἱμαρτύρησαν ἐπὶ Διοκλητιανῶν].

ΙΣΤΟΡΙΑ 1827. Οἱ διαφόροι ὀπλαρχηγοὶ σκέπτονται, ὑπὸ τῆν προεδρείαν τοῦ **Καραϊσκάκη**—φονευμένου φεῦ τὴν ἐπιούσαν—περὶ τῆς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν πρὸς βοήθειαν τῶν πολιορκουμένων ἀναβάσεως τῶν.

ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

[Κατὰ Ῥώσον ναυτικόν]

[Ἐν τῷ ἐγχείριτῳ Ῥωσικῷ φύλλῳ «Ἀγγελοφωρῆ τῆς Κρονστάδης» ἀνώτερος ἀξιωματικὸς τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ῥωσίας δηρομαύει ἐν ἱεροφάνει περιήγησιν, ἐπιγραφομένην «Παράπλους εἰς τοὺς Εὐρωπαϊκούς λιμένας». Ἐκ τοῦ καταχωρισθέντος δευτέρου μέρους ἐν τῷ 26 ἀριθμῷ τοῦ Ἰαταμίνου ἔτους καὶ ἐπιγραφομένου ἢ Ἑλλάδος ἀποσπόμενα τὰ κυριώτερα τοῦτο δὲ πράττομεν ὡς, διότι φρονούμεν, ὅτι πρὸ παντὸς δεόν να γνωρίζωμεν τί περὶ ἡμῶν φρονοῦσι καὶ γράφουσιν οἱ ἔνοιοι. Εἰς πολλὰ, τὸ πρωτοφανὲς Ῥωσικὸν σκῆμα ἐφερχόμενον τῶν ὄριων τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πιθανοῦ, καθίσταται ἀνάξιον ἀναγνώσεως· τοῦτο ὁμῶς ἐπιτὶ νὰ λυθῇ δέον νὰ καθηδὼν ἡμᾶς, διότι καὶ οἱ ἥμισυ ἐνοσίχθως διατεθειμένοι εἶναι μὴ εὐρίσκοντες τί νὰ κατηγορήσωμεν τοῦ πρὸς πᾶσαν πρόσοδον ὀργάνου πλήρους ἀμῆς καὶ μέλλοντος ἑλληνικοῦ λαοῦ, περιορίζονταί εἰς ὑπερόβλους δυναμείας νὰ λεχθῶσι διὰ πάντα τόπον, ὅταν ὁ κάλαμος τοῦ γράφοντος ὠθηται ἀν' οὐχὶ ἀπὸ κακῆς πίστεως, τοῦλάχιστον ὑπὸ ἐπιπολαιότητος καὶ ἐξέζητημένης εὐφρολογίας].

Ὁ Ἑλληνικὸς Μάρτιος εἶνε ὅ,τι παρ' ἡμῶν ὁ Μάιος· εἶνε τὸ πρῶτον τοῦ ἔαρος μεδιόμα, ἢ πρώτη πνοὴ τῶν νεαρῶν αὐτοῦ χειλέων. Ὁ λαμπρὸς ἥλιος δὲν καίει εἰσέτι μετ' ἀνηλάτου καύσιμος ἐξ

οὐ τὸ θέρος ἐν Ἀθήναις ἀμνηχανεῖς τοῦ νὰ ζητήσης καταφύγιον. Ἡ θάλασσα ἀποπνέει εἰσέτι δρόσου, ἐκ δὲ τῶν ὄρεινῶν κοιλάδων τοῦ Αἰαυρίου καὶ τῆς Πάρνηθος πνέουσι δροσεραὶ αὔραι ἀνάεστοι ἀληθῶς ἐκ τοῦ ἀρώματος τῶν φυτῶν. Ἡ ἀρμοδιωτάτη ὥρα πρὸς περιήγησιν εἶνε αὕτη. Δύναται τις νὰ περιπλανᾶται εἰς τοῖς περιχώροις ἀπὸ πρωῆς μέχρις ἐσπέρας ἀναζητῶν βύακας, λόφους, κοιλάδας καὶ ἄλλα, κατοικούμενα ἄλλοτε ὑπὸ νυμφῶν καὶ ναϊκάδων. Καὶ οἱ γραφικοὶ κρημνοὶ καὶ ἀπορῶγες ἐπὶ τοῦ ὄριζοντος, καὶ αἱ ὄραιαι καὶ μελαγχολικαὶ κοιλότητες τῶν ὄρειν, τὰ πάντα πλέουσιν ἐν γλῶσῃ καὶ ἀποπνέουσι τερπνὴν δρόσον. Ἐξέλθε τῆς πόλεως καὶ περιπλανώμενος μετὰ τῆς βακτηρίας σου, παρέκκλινον τῆς ὁδοῦ πρὸς οἰανδήποτε ἀν' θελήσης διεύθυνσιν. Θέλεις εὐρεῖ που ἀκόπως πρόσφορον γωνίαν ὑπὸ τὴν σκιάν ταυσιπλαδοῦ πλατάνου, λούοντος τὰς ρίζας αὐτοῦ ἐν τοῖς εὐτραπέλαις ὕδασι τοῦ βύακος, ἢ ἐγκαταλελειμμένην ποιμενικὴν καλύβην ἢ ἔρημον σπήλαιον μετ' ἐρείπιων ἀρχαίας Βυζαντινῆς ἐκκλησίας. Τὸ ἱερὸν αὐτῆς βῆμα λελαξευμένον ἐν τῷ βράχῳ καὶ κεκαλυμμένον ὑπὸ τῶν βλαστησάντων χόρταριων σοὶ ἀναμνησθεῖ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐνταῦθα μάλιστ' ἐκαίετο θυμίαμα τῷ Βάκχῳ. . . . Εὐοῖ, εὐάν, ὦ Βάκχε! . . . Καλὸν νὰ ἐκπλωθῇ τις ἐνταῦθα, ἐπὶ τοῦ πρασίνου ἐπικράου τῶν χόρτων, καὶ νὰ μένη ἐξηπλωμένος οὕτω πως, ἀκόπως, νὰ ἀναπαύσῃ τὰ κεκηκότα ἐκ τοῦ περιπάτου σκέλη αὐτοῦ. Αἰσθάνεσαι τερπνὸν τινα κάματον, ἢ ὄρεινὴ αὐρα παίξει μετὰ τῆς κόμης σου καὶ γαργαλίξει τὴν δέρην σου, τὸ ὄμμα ἐπαναπαύεται ἠδέως ἐπὶ τοῦ κυανόχρωτος οὐρανοῦ, ἐπὶ τῆς γραφικῆς ἐξ-απλουμένης κύκλω καὶ μακρᾶν φύσεως. Ὅποια θεσπεσία φύσις! Ἐκεῖ πέραν, πρὸ τοῦ ὄριζοντος ἐκτείνεται κυανὸς κόλπος μετὰ κυκλάδων νήσων, ἐτέρωθεν ἄγροὶ καὶ λόφοι ἐκτεινόμενοι ἀλλεπάλληλοι πρὸς τὰ ὄρη, μετὰ δ' αὐτῶν, κρυπτομένη ἐν ἀμπελώσιν ἐλίσσεται ὁδὸς κοινοτροφῆς. Ἄλλ' ἰδοὺ ὄπισθεν τοῦ λόφου τῆς ἐρωτικῆς Ἀρεθούσης διαλάμπουσι τὰ λευκὰ ἐρείπια τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἐν ᾧ οὕτω καίσει ἐξηπλωμένος αἰσθήσεις κατευνάζονται καὶ ἀνοίγουσι τόπον εἰς τὰς ὄνειροπολήσεις. Ὁ μελωδικὸς φλοῖσθος τοῦ βύακος ψιθυρίζει μυστηριώδεις μύθους. . . τὸν λόφον τοῦ Ἐξάρου, τὴν Σαλαμίνα, τὴν Βύβοιαν. . . Καὶ ἐπὶ πάσης ταύτης τῆς μυθικῆς τῆς εἰδυλικῆς φύσεως ἐπικλίνει ὁ κυανόχρους τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸς μετὰ λευκῶν νεφελῶν, ὧν αἱ σικαὶ περιπλανῶνται ἐπὶ τῆς καίλαδος. Τὴν ἡμέραν διαπαράττουσι μόνον διακεκομμένοι καὶ πόρρωθεν ἀκούομενοι

ἤχαι. Ἰδοὺ που ὄπισθεν λόφου ὀγκάτας ὀνάριον μετὰ παραπύου καὶ πικρίας, καὶ πάλιν σιγή, ἢ διαβαίνει μακρόθεν γυνὴ μετὰ κανίστρου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διαφαινεταὶ ὄπισθεν τῶν φυτῶν τὸ εὐθιγανὲς αὐτῆς ἀνάστημα καὶ ὁ ἀρχαϊκὸς τῆς κεφαλῆς τύπος μετ' εὐτραφούς πλοκάμου καὶ πάλιν κρύπτεται ἢ ἀκούεται ἀπὸ τῶν ὄρειν ὑπέκωφος καὶ μοναδικὴ ἐκπύραυ κρότησις. . . Μήπως εἶνε λησταί; λέγεις; ἄλλα τὸσον ἡ ψυχὴ σου εἶνε εὐχαριστή-μένη καὶ ἡσυχός, τὸσον ἠδέως ἀναπνέεις, ὥστε πολλὴν ἐπι ὄραν θέλεις νὰ κυλισθῆς ἐπὶ τοῦ μυροβόλου χόρτου βαυκαλωμένος ὑπὸ τῶν τρυφερῶν θαπειῶν τῆς φύσεως. Ἐν τούτοις ἡ ὥρα παρέρχεται. . . Παροῦθ' ἔθελω, λέγεις καθ' ἑαυτὸν, προτιμῶ νὰ μείνω χωρὶς τοῦ πραγμάτου καὶ γαμμάτου τῶν Ἀθηναϊκῶν ξενοδοχείων, ὅπου ἄλλοτε ἐλάττω.

Αἱ Ἀθηναῖαι, ἀληθῶς εἶπαι, δὲν εἶνε πῶ-λις περσιθυμὸς, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν εἰς τὴν ἀνίαν τοῦ καθ' ἑκάστην αὐτῆς βίου, προσετέθη καὶ ὁ ἀνικακὸς σάλος τῆς πολιτικῆς. Ἐν τούτῳ ἀκριβῶς τῷ χρόνῳ* οἱ Ἕλληνὲς διώρθουν τὰ μετὰ τῆς Τούρκικῆς ἀρχῆς σύνορα καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τῆς πολιτικῆς ὡς καὶ ἐκ τοῦ κοινοῦ ἠδὲ νὰ τὸ τις πραγματὶ νὰ πάθῃ ἐξ ἀσφυξίας. Οὐδαμοῦ ἄλλοτε ἐφαρμόζεται τοσοῦτον καλῶς ὅσον ἐν Ἑλλάδι ἡ σοφὴ Ῥωσικὴ παρομοία

Ἡ Ῥωσικὴ πολιτικὸν ὄργανον φιλοδοξία. Ἡ Ἀθηναῖς ἐν πάσῃ ἀνεκδοκῇ τοῦτο καὶ τοιαῦτα ὑπάρχουσι πολλὰ καὶ πρὸς παρώταται, ἐκδίδεται ὡς ἕνα ὄργανον, καὶ μὴ σπιθαμῶν καὶ ἐπὶ ἑσπελοῦς καὶ φαιῶ χόρτων, ἀλλ' ἐξάπαντος πολιτικόν. Ὅσα κόμματα τοσαῦτα καὶ ὄργανα. Ὁ Φαντορηγόπουλος ὡς καὶ ὁ Πετροπουλάκης καὶ Δημητρακάκης ἔχει τὸ ἑαυτοῦ ὄργανον. Μοργανὸν ἕκαστος «πούλος» ἀλλ' καὶ ἕκαστος κτετῆται ἰδίαν ἐφημερίδα. Καθ' ἑκάστην ἡ παρ' ἡμέραν ἀναθρόσκουσι μικροσκοπικαὶ ἐφημερίδες καὶ ἀρχοῦνται νὰ συζητήσωσι ἐν νέου τὰ ζητήματα. Σήμερον τὸ ἐφημερι-δάριον ἐπιπίπτει κατὰ τῆς ἐαυτοῦ κυβερνήσεως καὶ ἀνηλεῶς ἐξουθενεῖ αὐτὰ, αὐ-ριον ἐξέρρισκε τῶν παλῶν τῆς τῶν τῶν ἡμερῶν, ἢ Ἑβρώτη, ἢ ἰδίως ἢ Ῥωσικῆ, ἢ Ἀγγλίας, ἢ Τουρκίας. . . Τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν τάσιν τῶν ἀρθρῶν φέρει ὁ ἀνεμος τῆς ἡμέρας. Αἰφῶς, λόγου χάριν, ἀναγινώσκεις ἐπὶ τέλους ἢ εὐγενῆς Ἀγγλίας, ὁ φίλος οὗτος καὶ ἡγέτης τοῦ πολιτισμοῦ, ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τῶν καταπατομέ-νων ἡμῶν δικαίων καὶ πέμπει τὸν ἑαυτοῦ

*2. τ. Β. Μὴ φοβίσαι, καὶ λησῆσαι ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐπέρχουσι.
**2. τ. Ε. Αἱ ἐντοπίαι αὐταὶ γὰρ δημοσι-εῖται ἐγράφησαν τῷ 1878—1879.

στόλον εις την Κωνσταντινούπολιν». Την επαύριον λαμβάνει ανά χειράς την εφημερίδα και δέν πιστεύει εις τους οφθαλμούς σου, «ήμεις είπομεν πάντοτε ότι πατροπαράδοτος πολιτική της Αγγλίας υπήρξεν ο δόλος, ή εύτελής καπηλεία και ή άνακτορος υποχώρησις πρό της πραγματικής δυνάμεως». Και όμως άρκει οι πυρογένεσις κάπνηλοι να έμφανισθώσιν εις τον Αθηναϊκόν όριζόντα έν ειδει άξιοσεβάστου θωρακατού στόλου (όσπισι έάν μόνον πταρισθή, ούτως είπειν, δια των έαυτού τηλεβόλων, καταστρέφει και πρωτεύουσιν και κράτος), και παρευθής άγνηθοσι φιλοφροσύνην επί πανισχύρω συμμάχου και παρέχεται πάσα περιποίησις, ή δε ύβρις διευθύνεται κατά της Ρωσσίας «της βαρβαρού ταύτης Σκυθίας, ής ή ύπαρξις έπαπειλει τον πολιτισμόν».

Και έν τη έσωτερική δε πολιτική οι Έλληνες είνε επιτήδειοι να ψεύδωνται και να ληρώσι μέχρι του γελού. Ήρκει, λόγου χάριν, όπως ή κυβέρνησις μεταθή δυάδα στρατιωτών από μιας φρουράς εις άλλην και άμέσως ή εφημερίς άνεκρούετα παιδιαν». «Επί τέλους έρίφηθ ή κύβητος! Η πρός βορράν εκκίνησις του στρατού είνε γεγονός τετελεσμένον!» Αν έπήρξατο κατά νουν τή βασιλείη ή τη βασιλείση να εκπλεύσωσιν εις περίπατον επί της έαυτών θαλαμηγού, παρίστατο όλόκληρον συμβάν, «κοινοποιούσιν ήμιν ότι έν εκ των άριστων πλοίων του Έλληνικού στόλου φέρει πολεμοφόδια εις τους δούλους ήμων άδελφούς (τους Ήπειρώτας)».

Εμπορικά, έργαστήρια και καρεπωλεία, πρό πάντων τα καρεπωλεία βρithουσι πολιτικόν άκραίφινεστάτου αίματος, τα μάλαστα άνεξαρτήτων πεποιθήσεων, Μακιαβελικωτάτων συνδυασμών. Επαινόθα δε συνέχοντα: «όλοι του δικού μας» και ό κάπνης, ό έστι μεθερμηνευόμενον ό έμπορος, το πάλαι όσπρια και όπώρας από τρεχαντήριου, ό υποδομηματοποιός, ό στρατιώτης, ό καθηγητής του γυμνασίου . . .

Έν Έλλάδι δέν ύπάρχουσι τάξεις ανθρώπων, αλλά μόνον πολιταί, έχοντες τά αυτα άκου διακρίσεις δικαιοώματα. Έν τρεσθεν και τη δημοκρατική ισότης και σύγχυσις προσώπων και καταστάσεων. Ο Έλλην είνε πειθόμενος ή παρακαθήσι αίωνα όλον παρά σμικροτάτω κύνβιφ καφέ, άρκει μόνον να όμιλή και να άκούη περί πολιτικής, να έκφέρει την ιδίαν γνώμην και να άκούη την των άλλων. Και νυν ως το πάλαι και πάντοτε τον λαόν άγουσι και φέρουσι, ήττορες, σοφισταί, τολμηροί λαλοί, εκπηθόσαντες από των πανεπιστημιακών θρανίων, και ούδαμώς άλλως συμβιβάζόμενοι ή μετά του σταδίου του Περικλέους ή του Κίμωνος. Έν έξ ένός είνε άναμφίβολον, ότι τη πολιτική των τριόδων άπεροουσιν ένταυθα εκατοντάκις πολυτιμότερον χρόνον ή όσος άπαιτείται εκ της πραγματικής ανάγκης, έξ άλλου και ή επί το έθνος έπήρξα της πολιτικής ταύτης, της άδιακόπου ταύτης διδασκαλίας των προτερημάτων του πολιτου είνε άπειρώς ανεργετική. Όταν όλόκληρος ό μηχανισμός μικράς επικρατείας τυγχάνη

εις πάντας όρατός, όταν έκαστος θεωρή έαυτόν ενεργητικόν και ύπεύθυνον αύτης μέλος, τότε ή ιδέα του καθήκοντος του πολιτου κυριεύει τον άνθρωπον μέχρις άταπαρήσεως. Ο πατριωτισμός έν τη άριστη σημασία της λέξεως ταύτης, έν τη σημασία της τιμιότητος του πολιτου δέν έγκαταλιμπάνει τον Έλληνα ούτε έν τη διοικήσει του στρατου ή του σιδηροδρομου ή του μηχανικού, ούτε παρά τη τραπέζη του ταμείου ή του τραπέζιτου. . . Οι Έλληνες οικιοι είνε πάντη άλλοι ή παρ ήμιν έν τη μεσημβρινή Ρωσία ή έν Τουρκία. Παρ ήμιν είνε σμυφή παράστα (!) και τό θέλει και ό Θεός να μετέρχωνται τά πάντα (!), άλλ' οικιοι, έν Έλλάδι, ό δεινα γνωστός Όδησηνός άρπαξ άναδεικνυται Μαικήνας των γραμμάτων, άκέραιος δικαστής, ή τιμιώτατος πολιτικός ύπάλληλος. Βεβαίως ύπάρχουσι και έξαιρέσεις. . . Άληθώς όμως ένταυθα ή κλοπή των δημοσίων δέν άκμάζει και δι' άλλην αίτιαν. Πώς να κλέψη τις ένταυθα, όταν διατελή εκτεθειμένος εις τά όμματα πάντων. Όταν χιλιάδες οφθαλμών είνε έστραμμένοι επ' αυτόν και περιφρουρηται; Ίσως ό κύριος Χ. . . ήδύνατο να συνγράση τίποσι, και δι' προθυμότατα, αλλά τίς έγγυάται ότι παρευθής αυτός ό πατήρ αυτου δέν θέλει τρέξει εις την σύνταξιν εφημεριδος όπως γνωστοποιήση τό συμβάν, όπερ την επαύριον γενήσεται γνωστόν άνα πάσαν την Έλλάδα; Ίς πρός τουτο ό μικρός έλευθερος τόπος είνε άριστον άντιλυμαντικόν μέσον έν τη κοινωνία. Η πολιτική αυτου ψευδολογία είνε άμαρτία σχετικώς άθώα, αι μικραί αυτου βρονταί φαιδρύνουσι μάλλον ή βλάπτουσι την Ευρώπην, πλην άλλά έν τή έσωτερική βίη, έν τη κοινωνία; ένθα είνε πάντοτε έτοιμα να πλέωσιν έαυτοίς φωλεάν παντός είδους μικρόβια και βακτηριδια, ένταυθα ή δημοσιότης άναδεικνύεται δυναμικς άληθής και ωφέλιμος. Βεβαίως της δημοσιότητος γίνεταί πολλαίς κατάχρησις, αλλά και ό νόμος και τά έθιμα τιμωρούσι τον συκοφαντην αυστηρότατα ή όστε να πράξη τουτο και πάλιν. Εκτός της άναπτύξεως της φιλοπατρίας, ή πολιτική των τριόδων έχει και άλλην μεγάλην παιδαγωγικην σημασίαν. Έκ της κοχλαζούσης άνταλλαγής των φρονημάτων, εκ της άδιακόπου άναζητήσεως της άληθείας, του όρθου, εκ της έμπαθοϋς έντάσεως της κρίσεως άναμφίβολως δέν να σχηματισθ ή έν τή έθνη μυελός ισχυρός, όξύς, καλλιεργημένος, έξ Ισου ίκανός πρός πάσαν πνευματικην έργασίαν. Δια της τοιαύτης ακριβώς παιδαγωγικής επηρείας της πολιτικής, νομικής, δύνανται τις να εξήγηση την εξαίρετικην έν τη ιστορία άναπτύξιν της ελληνικής φυλής κατά τον τέταρτον αίωνα της πρό Χριστου γεννήσεως.

Επιθυμών έν έτει 1823 ό Καραϊσκάκης να παύση τάς πρός την Διοικήσιν και πρός διαφόρους καπεταναίους έμφυλιους ρήξεις του και όλοψύχως να άφιερωθ ή εις τον ιερόν της πατρίδος άγώνα, άπέστειλε πρός τον Μαυροκορδάτον άναφοράν πολυλήν την μετανοίαν αλλά μείζονα την ειρωνείαν περιέχουσαν.

«Περίεργος—γράφει ό Αινιάν—ήτο ή περικοπή, δι' ής ζητεί την συγχώρησιν . . . Έμένα ή κακή τύχη μου και ή άρρώστεια όπισω—δέν είδέρω κι' όλα από τά κρύα τά πολλα ήταν ή από τόσους άφορισμούς όπου μου έκάμετε—και σε παρακαλώ να με συγχωρήση ή Διοικήσις, και όλοι οι Χριστιανοί και να μου σταλή και μία ευχή συγχωρητική παρά του άρχιερέως . . .»

Πολλάς προσπάθειας κατέβαλλον (τφ 1826) οι έχθροι του Καραϊσκάκη όπως διαλυθ ή τό έν Έλευσίνι στρατόπεδον «από στιγμήν εις στιγμήν ήρχοντο άγγελιαί ότι οι στρατιώται λιποτακτούσιν άδιακόπως από τό στρατόπεδον, οι επιθυμούντες μάλιστα την διάλυσιν του στρατοπέδου έπαρουσίαζον την λιποταξίαν μεγαλειτέραν και τον κίνδυνον σημαντικότερον. Έπειδή δε ό Καραϊσκάκης επιμένων δέν έδιδε γνώμην να φύγωσι, τινές των άξιωματικών προσκαλούντες και τους άλλους εις την φυγήν ενώπιον του Καραϊσκάκη, είπον ότι δέν καθόνται να γίνωσι θυματα της φιλοδοξίας του Καραϊσκάκη, τότε ό Καραϊσκάκης άπεκρίθη με άγανακτησιν «Πηγαίνετε όπου άγαπαίτε». Ο Καραϊσκάκης θέλει επιμείνει εις την θέσιν του και δε χαθή. Όταν όμως σάς έρωτήσωσιν οι άνθρωποι, τι έκαματε τον άρχηγόν σας, είπέτε ότι τον παρεδώσαμεν εις τους έχθρούς, διότι δέν ήθέλησε να γένη άρχηγός της λιποταξίας». Ο λόγος ούτος εκφωνήθηκε με τόνον και πάθος όποσον άπαιτούσεν ή περιστάσις έκαμε ζωηράν έντύπωσιν εις όλους τους παρευθεντας άξιωματικούς και στρατιώτας δέν ήμπορούσεν όμως να έμποδίση και τους ενεργούντας την διάλυσιν του στρατοπέδου».

Ενώμιαν ήμεραν (έν Δομπρήν τφ 1826) έτοποθέτησε τό κανόνιον εις τινα θέσιν μόλις άπέχουσαν βολήν τουφεκιού από τον εις τό κέντρον του χωριου πύργον και πλθός στρατιωτών συνέρρευσεν εις την θέσιν ταυτην και εις τάς άκρίνας του χωριου οικίας, συμβαίνει μία βαγδαίοτάτη βροχή συντροφευμένη με σφοδρότατον άνέμον, τό όποσον έκαμε τους στρατιώτας να μεταβώσι κατ' ολίγους εις τάς κατοικίας των.

Ο Καραϊσκάκης, αν και δέν ήτο εις τό μέρος, όπου έγίνετο ή συμπλοκή, ύπώπτευσεν όμως έκείνο, τό όποσον και τφ όντι είχε συμβή και έδραμε δια να φροντίση να μετακομίσ η τό κανόνιον εις τό-

ΠΑΛΑΙΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Γεώργιος Καραϊσκάκης.

Επιθυμών έν έτει 1823 ό Καραϊσκάκης να παύση τάς πρός την Διοικήσιν και πρός διαφόρους καπεταναίους έμφυλιους ρήξεις του και όλοψύχως να άφιερωθ ή εις τον ιερόν της πατρίδος άγώνα, άπέστειλε πρός τον Μαυροκορδάτον άναφοράν πολυλήν την μετανοίαν αλλά μείζονα την ειρωνείαν περιέχουσαν.

«Περίεργος—γράφει ό Αινιάν—ήτο ή περικοπή, δι' ής ζητεί την συγχώρησιν . . . Έμένα ή κακή τύχη μου και ή άρρώστεια όπισω—δέν είδέρω κι' όλα από τά κρύα τά πολλα ήταν ή από τόσους άφορισμούς όπου μου έκάμετε—και σε παρακαλώ να με συγχωρήση ή Διοικήσις, και όλοι οι Χριστιανοί και να μου σταλή και μία ευχή συγχωρητική παρά του άρχιερέως . . .»

Πολλάς προσπάθειας κατέβαλλον (τφ 1826) οι έχθροι του Καραϊσκάκη όπως διαλυθ ή τό έν Έλευσίνι στρατόπεδον «από στιγμήν εις στιγμήν ήρχοντο άγγελιαί ότι οι στρατιώται λιποτακτούσιν άδιακόπως από τό στρατόπεδον, οι επιθυμούντες μάλιστα την διάλυσιν του στρατοπέδου έπαρουσίαζον την λιποταξίαν μεγαλειτέραν και τον κίνδυνον σημαντικότερον. Έπειδή δε ό Καραϊσκάκης επιμένων δέν έδιδε γνώμην να φύγωσι, τινές των άξιωματικών προσκαλούντες και τους άλλους εις την φυγήν ενώπιον του Καραϊσκάκη, είπον ότι δέν καθόνται να γίνωσι θυματα της φιλοδοξίας του Καραϊσκάκη, τότε ό Καραϊσκάκης άπεκρίθη με άγανακτησιν «Πηγαίνετε όπου άγαπαίτε». Ο Καραϊσκάκης θέλει επιμείνει εις την θέσιν του και δε χαθή. Όταν όμως σάς έρωτήσωσιν οι άνθρωποι, τι έκαματε τον άρχηγόν σας, είπέτε ότι τον παρεδώσαμεν εις τους έχθρούς, διότι δέν ήθέλησε να γένη άρχηγός της λιποταξίας». Ο λόγος ούτος εκφωνήθηκε με τόνον και πάθος όποσον άπαιτούσεν ή περιστάσις έκαμε ζωηράν έντύπωσιν εις όλους τους παρευθεντας άξιωματικούς και στρατιώτας δέν ήμπορούσεν όμως να έμποδίση και τους ενεργούντας την διάλυσιν του στρατοπέδου».

Ενώμιαν ήμεραν (έν Δομπρήν τφ 1826) έτοποθέτησε τό κανόνιον εις τινα θέσιν μόλις άπέχουσαν βολήν τουφεκιού από τον εις τό κέντρον του χωριου πύργον και πλθός στρατιωτών συνέρρευσεν εις την θέσιν ταυτην και εις τάς άκρίνας του χωριου οικίας, συμβαίνει μία βαγδαίοτάτη βροχή συντροφευμένη με σφοδρότατον άνέμον, τό όποσον έκαμε τους στρατιώτας να μεταβώσι κατ' ολίγους εις τάς κατοικίας των.

Ο Καραϊσκάκης, αν και δέν ήτο εις τό μέρος, όπου έγίνετο ή συμπλοκή, ύπώπτευσεν όμως έκείνο, τό όποσον και τφ όντι είχε συμβή και έδραμε δια να φροντίση να μετακομίσ η τό κανόνιον εις τό-

ποιν άσφαλή. Έως να φθάση εις τον τόπον όπου ήτο τό κανόνιον, όλίγοι στρατιώται διέμειναν, οι λοιποί είχαν ήδη φθάσει εις Κακόση, απ' όσους δε άπαντούσε καθ' όδόν έκείνοι μόνον επέστρεφον όσοι τον έντρέποντο και είχαν φιλοτιμίαν. Έπιασε και μόνος του τό σχοινιον, δια του όποιου έούρετο τό κανόνιον, έφθασε και ό Νικήτας και άλλοι τινές άξιωματικοί και ούτω τό μετακόμίζον εις τό στρατόπεδον. Ένθ ήγίνετο ταυτα άναγγέλλουν εις τον Καραϊσκάκην ότι έν σώμα Έλλήνων, τό όποτον είχαν ύπάγει εις τά άμπέλια της Δομπρήνας, έπερικυκλώθη από τους έχθρούς και είνε εις μέγιστον κίνδυνον άφιεράνει, άμέσως εις τον Νικήταν και τους λοιπούς άξιωματικούς την φροντίδα της μετακομίσεως του κανονίου, και αύτοι διευθύνεται πρός τό μέρος, όπου ήσαν οι κινδυνεύοντες με μόνον ένα από τους ύπηρέτας του, και ένα έθελοντήν, άφού όμως έμήνυσε να εξέλθωσι και άλλοι στρατιώται από τό χωρίον. Άλλά μόλις έπροχώρησεν όλίγον και άπανταξ έρχόμενους τους Έλληνες εις βοήθειαν των όποιων επήγγαυσε.

Ένθ επέστρεψε ό Καραϊσκάκης εις την κατοικίαν του καταβεβαρημένος από την βροχήν, από την λάσπην και από τον κόπον, ιδών πλησίον του έθελοντήν, τον όποτον έγνωρίζεν ότι δια περιέργειαν και φιλοτιμίαν εξέθεσε τον έαυτόν του εις τους κόπους και τους κινδύνους της εκστρατείας, «Βλέπεις (λέγει πρός αυτόν) εις ποια βάσανα είμεθα υποκειμένοι, και μ' όλα ταυτα ποιος μας τό γνωρίζει;— «Αν κατά τό παρόν (άπεκρίθη ό νέος) τά πάθη δέν άφίνουν να γνωρισθώσιν αι εκδουλεύσεις και οι αγώνες σου, δέν πρέπει ν' άπελπισθής. Θέλει έλθει καιρός να γνωρίσωσι την άξίαν εκάστου, και ν' αποδώσωσι τον άνήκοντα έπαινον και την δικαίαν άμοιβήν.—Γράφε καν (επανέλαθεν ό Καραϊσκάκης) γράφε ό,τι βλέπεις και τουτο θέλει είναι άρκετή άνταμοιβή δι' ήμας».

«Κατά ταυτην την εποχήν (1827) εις την έν Τροιζήνι Συνέλευσιν έγένετο πρόβλημα να διορισθ ή άρχιστράτηγος ό Τζούρτζ. Οι εις αυτην άπεσταλμένοι πληρεξούσιοι του στρατοπέδου ένέμισαν άναγκαλον πριν συγκατατεθώσιν εις τουτο να τό γνωστοποιήσωσιν εις τον Καραϊσκάκην. Ο Καραϊσκάκης άπεκρίθη με γενναϊότητα. «Αί Άθηναί να έλευθερωθώσι, τά μέσα του στρατοπέδου να μη λείψωσι, και είμαι πρόθυμος να δεχθώ όποιοδήποτε άρχηγόν διορίσωσιν.» Έράνη όμως μετά ταυτα ότι ό διορισμός ούτος υπήρξεν ή αίτια του θανάτου του.

«Ολων τά βλέμματα (έν έτει 1826) ήσαν προσηλωμένα εις τον Καραϊσκάκην, αν όχι δι' άλλο τουλάχιστον διότι αυτός μόνος έν τη κοινή άπελπισία δέν είχαν άπελπισθ ή περί της κοινής σωτηρίας. Πολλά όμως υπήρχον στρατιωτικά άντιζηλαί, τό δε δεινότερον αυτα τά μέλη της Διοικητικής επιτροπής δέν διέκριντο φιλικώς πρός τον άνδρα. Αι δε δυσκολίαί, τάς όποιάς έβλεπεν ούτος πανταχούθεν προκυπτούσας, άπεδίδοντο επ' αυτου κατά μέγα μέρος εις την κακήν ταυτην θέλησιν της επιτροπής, και έν τη άγανακτήσιν του, ένδιδον εις την φυσικήν αυτου πρός την άπειλήν και την ύβριν όποήν, πολλήν έδειξε περιφρόνησιν πρός τους κυβερνήτας των πραγμάτων, όστε, αντί να εξαλειφθ ή προηγουμένη τουτων προς αυτόν δυσμένεια, εξεναντίας έφαίνετο ότι πρόκειται να άναχωρηθ ή. Του προέδρου μάλιστα της Κυβερνήσεως Άνδρέου Ζαίμη ή κατ' αυτου άπέχθεια ένομιζετο άκατανίκητος, διότι πρόσφατος έτι ήτον ή μνήμη των καταδρομών και περιφρονήσεων, δε ό οικος του Ζαίμη ύπέστη έν Κερκηνή, ότε επί του δευτέρου έμφυλιου πολέμου διέβησαν αυτοίτη τά έγχαματα του Καραϊσκάκη. Άλλά τοσοϋτος ήδη ήτο της πατρίδος ό κίνδυνος και τοσαύτη ή κοινή πεποίθησις ότι ό Καραϊσκάκης μόνος ήδύνατο να άναστήση εις την Ψού-

μελην τον άγώνα, όστε ότε έγένετο επί του κυβερνητικού συμβουλίου λόγος περί διορισμού Γενικού άρχηγού, πρώτος ό Άνδρέας Ζαίμης άπερήνατο ότι τον Καραϊσκάκη θεωρεί Ικανώτερον και προσφορώτερον παντός άλλου δια τό άξίωμα τουτο. Γενομένης δε δεκτής της προτάσεως παμφηφεί, προσεκλήθη την επαύριον ό όπλαρχηγός έκείνος εις τον θαλασσοπύργον του Ναυπλίου όπου τον πλειότεραν αυτης άσφάλειαν έδρευεν ή Διοικητική επιτροπή και προσελθόντος αυτου άνέστη ό Άνδρέας Ζαίμης και άνήγγειλεν αυτω περιποιητικώτατα την περί αυτου άπόφασιν της Κυβερνήσεως. Μάρτυρες παρόντες της σκηνής ταυτης βεβαιούσιν ότι ό Καραϊσκάκης κατενύχθη βαθέως επί τοις λόγοις του προέδρου και άπήντησε φιλοφρόνως και ευγνώμωνως, διότι ό άνθρωπος αυτός όστις εύχερώς εξήχητετο και έπροπηλάκιζεν, ούδέν ήττον, εύχερώς κατεπραύνετο και έπειθετο όσαίς ήξυρε τις και να έγγίση τάς άγαθωτέρας της καρδιάς του χορδάς, προέτειναν δε τότε οι δύο παλαιοί έχθροι την δεξιάν και ύποσχθεντες άμοιβαίως παντελή του παρελθόντος λήθην, ήσπασθησαν άλλήλους. Κατά την στιγμήν εκείνην παρευρέθησαν έν τφ θαλασσοπύργω του Ναυπλίου και τινα μέλη της έτέρας επιτροπής, ήν ή διακόψαμα τάς έργασίας αυτης έθνική Συνέλευσις είχε διορίσει επί των έξωτερικών ιδίως ύποθέσεων, εκ δε των παρευθεντων τουτων εις ήτο και ό άγέρωχος ύδρατος Βασίλειος Βουδούρης, όστις άποτεινόμενος πρός τον νεωστί προχειρισθέντα άρχηγόν.

«Δέν έκαμες, τφ είπεν, όσον έπρεπεν έως τώρα τό χρέος σου πρός την πατρίδα, Καραϊσκάκη, ό Θεός να σε φωτίση να τό κάμης εις τό εξής».—«Δέν τό άρνούμαι, άπεκρίθη, άναλαβών την συνήθη αυτου παρησίαν ό Καραϊσκάκης. Όταν έβλω γίνομαι άγγελος, και όταν θέλω διάβολος. Είς τό εξής έχω άπόφασιν να γένω άγγελος.»

Την επιούσαν της εις Έλευσίνια ύποχωρήσεως ήτοι την 9 Αυγούστου, συνέβη κατά παράδοξον συγκυρίαν ή πολυθρόλητος εκείνη συνέντευξις του, μετά του Κιουταχ ή επί της Γαλλικής Ναυαρχιδος, ήτις ήτο τότε έλλιμενισμένη έξωθεν του Πειραιώς. Πρώτος είχαν άπέλθει εις έπίσκεψιν του Ναυάρχου Ρινύ ό Φαβιέρος, όστις, έπελθόντων μετ' ολίγον του Ψεσίτη και του Όμπερ πασα, κατεπίεθη, επί τη αίτήσει του Ναυάρχου να μη φανερωθ ή εις αυτούς.

«Αλλά μόλις κατελθόντων των όθωμανών στρατηγών εις την αθουσαν της ορεγάτας και ιδού επήρχεται ό Καραϊσκάκης επί λέμβου Έλληνικής της λέμβου του βρικού του Ν. Γιαννίτζη, τό όποσον έναυλόγει εις Έλευσίνια υπό τάς διαταγάς αυτου. Ο Ρινύ έταράχθη σφόδρα δια την σύμπτωσιν ταυτην, άλλ' ή συνέντευξις των δύο στραταρχών, ή και όπωσούν δραματική γενομένη, διήλθεν όμως επί τέλους έν ειρήνη. Ο Καραϊσκάκης όμολογεί, έν τη πολλαίς μνημονευθείση επιστολή του,

«Αποθανόντος του Καραϊσκάκη, οι έχθροι έφώναζον από τά όχυρώματά των «Δέν ύπάρχει πλέον ό Καραϊσκάκης, πρέπει να ένδυσθη τά μαύρα».

Τόσον φόβον είχαν λάθει οι έχθροι δια τον Καραϊσκάκη όστε μεταξύ των Άλβανών έγενετο παροιμία, και όταν έβλεπόν τινα φεύγοντα με βίαν «Πού φεύγεις! . . . σάν να δε κυνηγή ό Καραϊσκάκης! . . .» (Εκ της βιογραφίας του Καραϊσκάκη υπό Δ. Αινιάνος.)

«Ολων τά βλέμματα (έν έτει 1826) ήσαν προσηλωμένα εις τον Καραϊσκάκην, αν όχι δι' άλλο τουλάχιστον διότι αυτός μόνος έν τη κοινή άπελπισία δέν είχαν άπελπισθ ή περί της κοινής σωτηρίας. Πολλά όμως υπήρχον στρατιωτικά άντιζηλαί, τό δε δεινότερον αυτα τά μέλη της Διοικητικής επιτροπής δέν διέκριντο φιλικώς πρός τον άνδρα. Αι δε δυσκολίαί, τάς όποιάς έβλεπεν ούτος πανταχούθεν προκυπτούσας, άπεδίδοντο επ' αυτου κατά μέγα μέρος εις την κακήν ταυτην θέλησιν της επιτροπής, και έν τη άγανακτήσιν του, ένδιδον εις την φυσικήν αυτου πρός την άπειλήν και την ύβριν όποήν, πολλήν έδειξε περιφρόνησιν πρός τους κυβερνήτας των πραγμάτων, όστε, αντί να εξαλειφθ ή προηγουμένη τουτων προς αυτόν δυσμένεια, εξεναντίας έφαίνετο ότι πρόκειται να άναχωρηθ ή. Του προέδρου μάλιστα της Κυβερνήσεως Άνδρέου Ζαίμη ή κατ' αυτου άπέχθεια ένομιζετο άκατανίκητος, διότι πρόσφατος έτι ήτον ή μνήμη των καταδρομών και περιφρονήσεων, δε ό οικος του Ζαίμη ύπέστη έν Κερκηνή, ότε επί του δευτέρου έμφυλιου πολέμου διέβησαν αυτοίτη τά έγχαματα του Καραϊσκάκη. Άλλά τοσοϋτος ήδη ήτο της πατρίδος ό κίνδυνος και τοσαύτη ή κοινή πεποίθησις ότι ό Καραϊσκάκης μόνος ήδύνατο να άναστήση εις την Ψού-

μελην τον άγώνα, όστε ότε έγένετο επί του κυβερνητικού συμβουλίου λόγος περί διορισμού Γενικού άρχηγού, πρώτος ό Άνδρέας Ζαίμης άπερήνατο ότι τον Καραϊσκάκη θεωρεί Ικανώτερον και προσφορώτερον παντός άλλου δια τό άξίωμα τουτο. Γενομένης δε δεκτής της προτάσεως παμφηφεί, προσεκλήθη την επαύριον ό όπλαρχηγός έκείνος εις τον θαλασσοπύργον του Ναυπλίου όπου τον πλειότεραν αυτης άσφάλειαν έδρευεν ή Διοικητική επιτροπή και προσελθόντος αυτου άνέστη ό Άνδρέας Ζαίμης και άνήγγειλεν αυτω περιποιητικώτατα την περί αυτου άπόφασιν της Κυβερνήσεως. Μάρτυρες παρόντες της σκηνής ταυτης βεβαιούσιν ότι ό Καραϊσκάκης κατενύχθη βαθέως επί τοις λόγοις του προέδρου και άπήντησε φιλοφρόνως και ευγνώμωνως, διότι ό άνθρωπος αυτός όστις εύχερώς εξήχητετο και έπροπηλάκιζεν, ούδέν ήττον, εύχερώς κατεπραύνετο και έπειθετο όσαίς ήξυρε τις και να έγγίση τάς άγαθωτέρας της καρδιάς του χορδάς, προέτειναν δε τότε οι δύο παλαιοί έχθροι την δεξιάν και ύποσχθεντες άμοιβαίως παντελή του παρελθόντος λήθην, ήσπασθησαν άλλήλους. Κατά την στιγμήν εκείνην παρευρέθησαν έν τφ θαλασσοπύργω του Ναυπλίου και τινα μέλη της έτέρας επιτροπής, ήν ή διακόψαμα τάς έργασίας αυτης έθνική Συνέλευσις είχε διορίσει επί των έξωτερικών ιδίως ύποθέσεων, εκ δε των παρευθεντων τουτων εις ήτο και ό άγέρωχος ύδρατος Βασίλειος Βουδούρης, όστις άποτεινόμενος πρός τον νεωστί προχειρισθέντα άρχηγόν.

«Δέν έκαμες, τφ είπεν, όσον έπρεπεν έως τώρα τό χρέος σου πρός την πατρίδα, Καραϊσκάκη, ό Θεός να σε φωτίση να τό κάμης εις τό εξής».—«Δέν τό άρνούμαι, άπεκρίθη, άναλαβών την συνήθη αυτου παρησίαν ό Καραϊσκάκης. Όταν έβλω γίνομαι άγγελος, και όταν θέλω διάβολος. Είς τό εξής έχω άπόφασιν να γένω άγγελος.»

Την επιούσαν της εις Έλευσίνια ύποχωρήσεως ήτοι την 9 Αυγούστου, συνέβη κατά παράδοξον συγκυρίαν ή πολυθρόλητος εκείνη συνέντευξις του, μετά του Κιουταχ ή επί της Γαλλικής Ναυαρχιδος, ήτις ήτο τότε έλλιμενισμένη έξωθεν του Πειραιώς. Πρώτος είχαν άπέλθει εις έπίσκεψιν του Ναυάρχου Ρινύ ό Φαβιέρος, όστις, έπελθόντων μετ' ολίγον του Ψεσίτη και του Όμπερ πασα, κατεπίεθη, επί τη αίτήσει του Ναυάρχου να μη φανερωθ ή εις αυτούς.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

πρός τον Θεόδωρον Κολοκοτρώνην δι κατ' αρχάς εξιπάσθη, πληροφορία δέ...

Άχρισ θτου οι νέοι ύπουργοί καλοκαθίσωσιν εις τας έδρας των, ως ένδιατρίψωμεν εις λεπτομερέστερα τινα τής έβδομάδος ταύτης γεγονότα.

Και πρώτον ως συγχαρώμεν την Πιστωτικήν Τράπεζαν, διότι απήλλαξη ενός Βαρώνου, του διευθυντού των σιδηροδρόμων της κ. Παρκά και διότι αντί αυτού...

Πλειστοι οθωμανικαί οικογένειαί επανέρχονται εις Θεσσαλίαν, όπόθεν άμα τη ένώσει είχαν αναχωρήσει, παραπεισθεΐσαι...

Εκ τής δημοσιευθείσης έκθέσεως τής διαχειρίσεως του όρφανοτροφείου Γεωργίου και Δικατερίνης Χατζή Κώστα εμφανίζεται η άνθηρά του εύχαγός τούτου...

Μέχρι τούδε εξεπαιδεύθησαν έν τώ όρφανοτροφείω 676 παΐδες, εξασκούντες οΐαν έδιδάχθησαν έν αύτώ τέχνην, έξ ών...

Κατά τώ πλείστον η εύάρεστος αύτη κατάσταση του όρφανοτροφείου όφειλεται εις την δραστηριότητα του άξιου διευθυντού κ. Δ. Γ. Γραφειάδου.

Έλαβόμεν τώ ύπό τού έν Άλεξανδρεία Έλληνικού επίκουρικού συλλόγου έκδοθέν και ύπερ αυτού παλούμενον φυλλάδιον, τώ περιέχον τά κατά την 25 Μαρτίου αύτώς τελεσθέντα. Έν αύτώ δι' ένθουσιώδους γλώσσης περιγράφονται τά κατά την έφορτήν, καταχωρίζονται δέ οι λόγοι του μητροπολίτου Θηβαΐδος κυρίου Ματθαίου, του πολιτικού ήμῶν πρόκτορος κ. Α. Βυζαντίου, του κ. Γ. Ναούμ, του κ. Έμ. Σκούφου και τώ ποίημα του κ. Ι. Μπεβεράτου.

Αίανπαρήγορον όντως εΐνε νά βλέπη τις τας έλληνικάς κοινότητας διατηρούσας άκριατον και άσβεστον τόν ιερών ύπερ τής πατρίδος ένθουσιασμόν δι' ου ήμεραν τινά θα πραγματοποιήσιν τά όνειρά της.

Επί δελτίου άποσταλέντος ήμίν ύπάρχουσι διά χρωμάτων έντετυπωμένα δύο άνδρικά πρόσωπα τώ μεν καρχαΐζει, τώ δέ εύρίσκειται μεταξύ παραπόου και κλαύματος κατ' αρχάς ύπεθέσαμεν ότι ό γελών εΐνε συμπολιτευόμενος τώσ άντιπολιτευόμενος, ό δέ κλαίων άντιπολιτευόμενος τώσ συμπολιτευόμενος, πλην έξήλθομεν ταχέως τής άπάτης άναγνωσάντες κάτωθεν των προσώπων, άτινα παριστάσιν δύο κτηματίας, ύπό μεν τόν γελώντα, «Τί καλά! έχω μίαν θεριστικήν μηχανήν του Όσμπόρν!» ύπό δέ τόν κλαίοντα «Και έχω έχω μία!.. μά δέν εΐνε τού Όσμπόρν!»

Πρόκειται λοιπόν περί θεριστικών μηχανών δικαιοσ δέ όφειλεται έπαινος εις τούς εισαγαγόντας ήδη έν Έλλάδι αυτάσ κκ. Φίλιππον Παλλην και Βάσον Καλογρόπουλον τούς φοβερούς του Ήσιόδου και του άρότρου αυτού άντιπαύλους.

Σήμερον άνοίγει, ως λέγεται, και η Καλλιτεχνική έκθεσις του Παρισσού περί ης ως και των άποσταλέντων εις αυτην καλλιτεχνικών έργων διά πολλών έγραψεν ό τύπος. Εΐς τώ προσέχεις φύλλον ήμῶν θέλομεν γράφει τας έντυπώσεσι μας περί τής όφελιμου έκθέσεως ταύτης, ητις ήτύχησεν μόνον νά γίνη εις έποχήν ήμισα κατάλληλον διά τιαύτας άσχολίας.

ΕΒΔΟΜΑΣ

Σ ε β ε α τ ο ν. Άνεχώρησε μετατεθείς εις Παρισίαν ό ένταθα γραμματέυς και έκτετραμμένος τής Άγγλίας κ. Νικολσον ό έννακ τώ γνωστού έπισκοπίου άπαθανατισθείς. Αναμίνεται δέ ό νέος πρεσβευτής κ. R. Rumbold. — Η υ ρ ι α κ ή. Προσωριστή εις Κέρκυραν μότρα του εκ Τουλώνας άποκλεισθέντος Γαλλικού στόλου. — Δευτέρα. Λέγεται ότι άυστριακά στρατεύματα συγκεντρώνται εις Βοσνίαν. — Τριτη. Κατετέθη έπισήμως εις τόν τάφον του Άλεξάνδρου Κομουνδού ού ρ ο υ όφωτος στέφανος, όν διά τού υΐου του Κωνσταντίνου άπέστειλαν προς τούτο οι Μεσσήνιοι. — Τετάρτη. Άπειθείσα η θυγάτηρ του Ρίκου Νερουλού, Σουλτανίτσα ήγνα του άουβήμου Νικολάουκωστή. — Διετάχθη παρά τής Ιεράς συνέδου ό Έπίσκοπος Έδρας Α ρ ε ν ί ο υ νά μεταβή εις Καλάμας και ένεργήσιν άνακρίσει επί σιμωνιά και άλλαισ παραβάσεσι κατά του άρχιεπισκόπου Μεσσηνίας Παναρίτου. — Δέν εγένετο δεκτή ύπό του όπουργείου η παραίτησις του άρχιεπισκόπου Πατρών και Ηλείας κ. Ν. Καλογρηά. — Πέμπτη. Τῷ κ. Θ. Δηλιγιάννην έδóθη ύπό των φίλων του γενική πληρεξουσιότης όπως καταρτίσῃ τώ όπουργείον του. — Αί από των Ιστανικικών παραλλοιν προελούσεσι ύπεβλήθησαν εις 11 ήμερών κάθαρσιν. — Μετά ήμισωσ αιώνος εδουσιδητόσ και άκαμάτους όπρησείσ του Καθηγητού Ν. Κοτσίε, άκνευμήθι τέλος αυτῷ δάργουροδ Σταυρός. Πώς τόν ένθυμήθησαν!.. — Πα ρ α ο κ ε υ ή. Παρελήθη τώ άπό Μαρκοπούλου μέχρι Γέρακα τμήμα του σιδηροδρόμου Α τ τ ι α ή σ. — Έγκρίσθη τώ νέον όπουργείον, άποτελούμενον εκ των κκ. Θ. Δηλιγιάννη πρωθυπουργού, επί των οικονομικών και προσωρινός επί των έξωτερικών, Ν. Παπαμιχαλοπούλου επί των έσωτερικών, Σ. Άντωνοπούλου επί τής δικαιοσύνης, Άν. Μαυρομηλάη επί των στρατιωτικών, Ρ. Ρώμα επί των ναυτικών και Άν. Ζυγομαλά επί τής παιδείας και των εκκλησιαστικών.

Η ΑΦΕΛΗΣ

[Μυθιστορία τής κυρίας Henry Gröville] Σημείον 181 σελ. 175.

Άλλ' έχι' εάν έπρεπε νά άποδοθῃ δικαιοσύνη τις εις τόν Δουβάλ, ήτο ότι δέν ύπώπτευε καν τούς κινδύνους, ους διέτρεχεν. Εΐχε νυμφευθῃ την Δινόραν ήλιθίως, κατά βάθος εκ λίαν σοβαρού αισθήματος. Προφανώς ήρεσκεν αυτῷ, άλλ' ύπῆρχε μεγάλη διαφορά μεταξύ τής άπλής ταύτης συμπαθείας και τού μανιώδους πάθους, όπερ κατέβιβρώσκει τόν Δινιάν.

Τά κύρια αίτια τής άποφασείσ του, όπως νυμφευθῃ αυτην, ήσαν η έπιθυμία νά έχη παρ' έαυτῷ εύμορφόν τι ζῶον χάριν έπίδειξεως, όπερ νά δύναται νά έπίδεικνῃ εις όλον τόν κόσμον ως περιέργον και σπάνιον τεχνούργημα, και η ιδέα ότι άν πλούσιος δέν ειχεν άνάγκην τής έπιδοκίμασίας ουδένοσ, όπως κάμη ο, τι ήρεσκεν αυτῷ.

Εύπορον οικογένειακ δέν θέλω, έσκέπτετο, ως κάμωμεν εύτυχῃ την φωλεάν αυτών των πτωχών. — Επειτα η Δινόρα ήτο τόσῳ νέα, τόσῳ νέα 1 και ό Δουβάλ, όστις ήτο τριάκοντα όκτώ έτών, ήρεσκετο ύπερμέτρως εις τούτο. Άρου οι σύζυγοι ήβλογήθησαν καλώς και λαμπρως, η παρέλασις επανελήθη.

Η παρέλασις αυτη εΐνε δυσχερεστάτη ύπογρέασις διά τούς νεόνυμφοσ, άκόμη και δι' εκείνοσ, οτινίς εΐσιν ειθιμίμοιοι προς την γυμναστικήν των αΐθουσών διά την άπειρον όμως Δινόραν αυτη ήτο αλήθης Βατερλώ. Άκακίπτος ως πάσσαλος, έρυθρά ως μήκων, άδεξία και άμηχανούσα δι' όλα, διά τά πολύ στενά χερσόκτιά της, διά την καλύπτραν της, διά την άνθοδέσμην της, δέν ήξευρε τι να εΐπῃ. Εις τούς άποτεινότας αυτη τόν λόγον ουδέν άπήντη, και έμενον άκίνητοσ πρό εκείνων, οτινίς έχαρίεταν αυτην και ουσ πάντας έστειλεν εις τόν διάβολον.

Αΐφνης εις τώ άκρον τής άτλειώτου σειείσ παρετήρησε στήθος τι άπαστραπτον έξ ίσπεσων και ήσθάνθη έαυτην λιπαθημύσαν. Η κυρία Άγκλοά δέν ήθέλησε νά στερηθῃ και τού τελευταίου τούτου ψυχίου τής τώσ Κοκκινώσκουφης προύχωρει δέ με ύψωμένην την κεφαλήν, μαχαλαπρηθῃ και μετά θριαμβευτικώτατῳ μεριδιώματος. Απήλαυεν εύάρετωσ, ήτο έμφανέσ τούτο, τής άδεξιότητος και τής άνεπιτυχίας τής νεονύμφου.

Και η φράσις αυτη επαναλαμβάνομένη συνεχώς επλήρου αυτην χαράσ. Προεχώρει βραδέωσ, μεταξύ του ειρωνευομένου πλήθους, χαιρετώσα δεξιά και άριστερά τά γνώριμα εκείνα πρόσωπα, άτινα δέν συναντῃ τις η εις τούς γάμους και τας κηδείασ, τά όποια όμως ουδέποτε...

έλλείπουσιν από των δύο τούτων πομπών. Φθασα πρό τής Δινόρας την έχαιρέτισε μετ' άμέμπτου άβρόττητος, ενώ η άτυχήs έβλεπεν άναψυχομένην ύπό τούς όφθαλμούς της την τελευταίαν έν τη έπαύλει σκηνήν: την Ρόζαν έξερχομένην παιδάρν εις περιόπαν μετά του Έδμόνδου, ενώ η κυρία Άγκλοά έτυράννει αυτην, την κατά φαντασίαν αντίζηλον της.

Εις την άνάμνησιν ταύτην η νεόνυμφος εγένετο έρυθροτέρα. — Νά ζήσετε, άγαπητέ μου κύριε Δουβάλ, έλεγεν ό Λύκος προς τόν θριαμβευόντα σύζυγον. Έκάματε καλήν δουλεία καλλίτερη και από τώ οικόπεδόν μου, άν τώ έπέρνατε. Νά ζήσετε, νά ζήσετε, έν τούτοις: δέν σας μνησικακά. Σάσ εύχομαι, κυρία!

Ο Λύκος άπήλθε διά τού ήρέμου βήματός του, και η Δινόρα θα άνέπνευεν έλευθέρως, άν μη ήκουε την φωνήν, ην καλώς εγνώριζεν άποκρινομένην προς έτέραν φωνήν:

— Άλήθεια, εΐνε φρικτόν, νά εΐνε τόσῳ κόκκηνη και νά ιδῃς που δέν θα τής περάσῃ! Για κύτταξ την μητέρα της, εΐνε ιδία και άπαράλλακτη.

Και η Δινόρα, ητις ήσθάνετο ήδη τας παρειάς της φλεγούσας, εγένετο επί μαλλον πορφυρά. Άλλά και η φυσιογνωμία της δέν εγένετο καλλίτερα.

Την στιγμήν, καθ' ην ελάμβανε τώ μαλλον δυσχερεστέμον αυτης ήθος, ό Ρέγιερ έπεράνη ένώπιόν της, ως άν εξήρχετο μαγικού σινος κιβατιδίου. Χωρίς νά την παρατηρήσῃ, προσέκλινε πρό αυτης και έθλιψε την χείρα του γαμβρού.

Τώρα πλέον η Δινόρα έχρίσασεν άμυδρά έλπίδοσ άναλαμπῃ άνθήρησ τού σκότους, εις ό είχε βυθίσει αυτην η κυρία Άγκλοά. Ο Ρέγιερ δέν την παρετήρει πλέον. Δέν έτόλμα, ίσως. Αυτη έτόλμησε νά τόν παρατηρήσῃ άτενωσ, προσηλούσα επί των όφθαλμών τού νέου όφθαλμούσ, άφ' ών ειχεν έκλίπει πών Ιγνος άθώασ εκφράσεωσ.

Ούτως ήσθάνθη πιθανώς η εΐδε, μεθ' όλην την ταπεινώσιν των βλεφαρίδων του, τώ προκλητικόν εκείνο βλέμμα, όπερ έξέπεμπε αυτῷ η γυνή και πλήρης άπεριγράπτου θυμού, πρό τοιαύτης άναιδείας, προσήλωσε τούς ήρμούσ, όφθαλμούσ του επί τού πελιδνού εκείνου, έμ συγχινήσεωσ τις οΐδε πόσον ποταπήσ, προσώπου η έρυθρότης ανήλθεν επί των παρειών, ως πρό μικρού άφῃκε, φλογρωτέρα, βαθύτερα, σχεδόν κυανή, ως μετά κύλαφον.

Η κυρία Άγκλοά, ητις άνέμενε παρά την θύραν τού ναού, εΐδε τά πάντα λαβούσα δέ την χείρα του άνεψιού της, ότε αυτός την έπλησίασεν, ώδήγησεν αυτόν έξω τής θύρας.

Ότε ήσθάνθησαν τόν ψυχρόν άέρα δροσιζόντα τώ πρόσωπόν των, άνέπνευσαν άμώτερο έλευθέρωσ μετά τινασ στιγμάσ, τό δΐτροχον όχημα του Ρέγιερ μετέφερεν αυτούσ προς την οικίαν.

Χπό τόν ήχον των άρμονιών, η Δινόρα επανεφάνη σθηριζομένη εις τόν βραχίονα του σύζυγου της. Αΐφνης πλησίον του νάρθηκου, έν τῷ σκότει, εΐδε δύο λάμ-

ποντας όφθαλμούσ προσηλωμένους επ' αυτης: άνεγνώρισε δέ τώ άκρόν, τώ ισχνόν πρόσωπον του Ίουστίνου Δινιάν.

Ούτωσ εγνώριζεν ότι η εις την εκκλησιακήν παρουσία του άντέκειτο προς πάσαν κοσμητικήν εύπρεπειαν, άλλ' η ρομαντική ασθματικώτης του, ην ουδέποτε ειχεν άποβάλει, ειχε φέρει αυτόν εκει, μεθ' όλασ τας περι τού έναντίου συμβούλασ των φίλων του. Ηθελε νά παράσχη εις έαυτόν την ύδονηράν χαράν νά την θαυμάσῃ έν τῷ γυμνασίω σχολῃ της.

Άν και δέν ήτο έκείνη, ην ειχεν αγαπήσει, άν και ειχε πωληθῃ άντι χρημάτων εις άνθρωπον, άν ήπάτα, άν και έπαιζεν έδῶ την κωμωδίαν, ην έπαιζεν έν Διέπτη, την παρετήρει όμως άκόμη διά συμπαθοσ βλέμματοσ. Επιστευεν ότι ύπέκυπτεν εις έπονείδιστουσ πιέσεσι, άσ δέν ηδύνατο νά έξηγήσῃ έμάρετοσ τής μητρόσ, ότι διεφθέρησ τόν χαρακτήρα των θυγατέρα και εάν αυτη ειχεν ήθος περιλυπον η άπλωσ άνήσυχον, θα έχυνε διά την τύχην της πολλά άνωφελῃ δάκρυα.

Παρατηρούσα αυτόν η νεόνυμφος δέν ηδυνήθη νά καταστειλῃ κίνημα άγανακτῆσεωσ: τώ σκληρόν και ξηρόν βλέμμα της προσηλώθη επί του άρχαίου αυτης μνηστήροσ, ώσει ίνα εΐπῃ αυτῷ:

— Τι θέλετε έδῶ; Ηλίθετε νά με έθέσετε;

Οι Κατρεύομενοι άλλοτε όφθαλμοί έντ' ειχον σχεδόν άπειλήν. Εις την θείαν ταύτην, ό Ίουστίνος ήσθάνθη πάντε των έρωτά του, πάσαν την λατρείαν του, καταπίπτουσαν ως από τού ύψουσ ιατρού, και άποβάνσκουσαν έν αυτῷ μετά βραχείαν άγωνίαν.

Όχι, διά νά σας έκθέσω βέβαια, άπεκρίθη τώ βλέμμα του, άλλα διά νά σας εΐπῶ ότι δέν εΐσθε τίποτε πλέον δι' εμέ, τίποτε! Κάτι τι βλιγώτερον από τόν βρόδθρον, όστις θα ρυπάνῃ μετ' όλίγον τόν ύπόγυρον τής νυμφικῆσ έσθλας σας!

Η Δινόρα ένόησε καλώς την γλώσσαν ταύτην, και εγένετο επί μαλλον έρυθρά. Ο Μυρτί, ως παρώνυμος, ίσάσσο εις την θυρίδα της άμαρτίης, δέν ήσθάνθη όμως ουτε την φιλόσοφον θλίψιν τής χαιρέσ του, καθ' ην στήμην έβόηθει αυτην νά ανέλθῃ εις τώ όχημα: μη γνωρίζουσα όμως πώς νά αναβῃ, παρεπλήθη μεταξύ της καλύπτασ της, ης τεμάχιόν τι άπέμεινε επί τής θυρίδασ: ενώ δέ ό Δουβάλ άνήρχετο παρά την αυλήν του, ό άρχιτέκτων δεξιάσ έλαθε ήτῶσ σμαρτίζον, τού άμοργίου και έθηνεν αυτῷ εις τώ θυλάκιόν που, μειδιών, προς την νεάν γυναικα. Τώ όχημα έταλαντεύθη, και πάσα η πομπή διημύθη προς τώ Μεγα Ήεροδοχείοσ, όπου πῶν τώ προσωπικόν εύρίσκεται εις άναστροφάσ, χαριν τού διδόμενου πολυτελοσ γυμνασίου.

Ε λοιπόν, ήσθού όπου ύπαγεδρευθήτα! εΐπῃ ό Μυρτί μετά λουκούλλειον γέμμα ύπερ ό έργολόβοσ παρεθῆκα, έν τῷ σκότει.

του, δεκαπέντε ημέρας, μετά ταύτα, εις τούτους στενότερους φίλους αμφοτέρων των οικογενειών:

— Φαίνεται! απήντησεν η Δινώρα. — Ελάσθε τον καφέ, και οι σύνδαιτυμόνες, διασπαρμένοι εν ταίς δύο αίθουσάις, τῷ καπνιστηρίῳ και τῷ σπουδαστηρίῳ, ἀφινον μεταξύ τῶν ὀμίλων, οὓς ἐσημάτιζον μακρὰ διαστήματα, ἀτινα ἤνθουν μεγαλῶς τὰς ἰδιαιτέρας συνδιαλέξεις.

— Φαίνεται; ἐπανάλαβεν ὁ ἀρχιτέκτων· δὲν εἶσατε βεβαία; Ὁ γάμος ἡ ὁ πλοῦτος εἰς ἐμπνέει τὴν ἀβεβαιότητα; Ἡ Δινώρα ὕψωσε τοὺς ὤμους. Εἶχε παρατήρησει τὸ κίνημα τοῦτο παρὰ τῷ Μυριε, ἐπειδὴ δὲ ἴσως ἐφαίνετο αὐτῇ πολὺ ἔυμορφον, τὸ ἐπανάλαβαν εἰς πᾶσαν ἐνδεικρίαν.

— Ὁ, ὁ πλοῦτος! εἶπεν. Ἄν νομίζετε ὅτι δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸ Παρίσι πλουσιώτεροι ἀπὸ ἐμῆ.

— Ἐ! παρετήρησεν ὁ ἀρχιτέκτων. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν μένετε δυσαρστημένη ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν! Ἄν και δὲν τὴν ἐκτίσα ἐγὼ, εἶνε ἐν τούτοις ἀρκετὰ καλῆ.

— Ἐγευματίσαμεν χθὲς εἰς τὸ σπῆτι μίας κυρίας, συζύγου ἐνὸς μεσίου, ὁ ὁποῖος εἶνε φίλος τοῦ Δυβάλ. Ἐκείνη εἶνε πλουσία! Ἄν ἐβλέπατε! Καὶ τῆς τοιαύταις τῆς! Δὲν εἶχε φίλας με πειρυσίαν μικρότεραν ἀπὸ τετρακόσιας χιλιάδας φράγκων! Αὐτὸ μάλιστα, ἀξίζει τὸν κόπον!

— Ὅ, τὰς ἔχετε, ἀγαπητῆ κυρία! εἶπεν ὁ Μυριε μετὰ γλυκότητος. Εἶσατε τὸσον ὄραϊν, ὥστε θὰ ἀποκησάτε ὅ,τι ἐπιθυμῆσατε.

Αἱ μουσώτιδες ἐστράφησαν πρὸς αὐτὸν μετὰ τῆς ἀρχαίας γλυκότητος τῶν.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε; εἶπεν ἡ Δινώρα μετ' ὀλης τῆς ἀφελούς ἀγνοότητος τῆς, ἐπιτεινομένης ἀκόμη, ἀν τούτο εἶνε δυνατόν.

— Μὲ ἐνοεῖτε πολὺ καλὰ, ἀπήντησε τραχῶς ὁ ἀρχιτέκτων, ὅστις πολὺ ὀλίγην σημασίαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν λεπτότητα τῶν τρόπων. Ὁ σύζυγός σας τρελλαινεται διὰ σας; ἤρρορεῖτε νὰ τὸν ἀναγκάσετε νὰ καίη ὅ,τι θέλετε.

Ἡ Δινώρα ἐστέναισε καὶ ἐστρεψε τὸ μεγαγυλικὸν βλέμμα τῆς πρὸς τὸν ἀρχαῖον αὐτῆς φίλον, ἀλλ' ἀπέμεινεν ἄφωνος.

— Πῶς, εἶπεν ὁ Μυριε διὰ συγκινημένη φωνῆ. Ἀπὸ τούτου δυστυχῆς;

Πρότεινε τὴν χεῖρα, ὅπως λάβῃ τὴν κατὰ μέτρον δακτυλίαν χεῖρα, ἥτις ἐστηριζέτο ἐπὶ τοῦ ἐρεισάντου ἀνακλιτρίου τινός, ἀλλ' αὐτὴ ἀπεδύθη ἠρόμως καὶ οὐδεμίαν ἐτύχεν ἀπάντησιν.

Ἡ Δινώρα προσήρπασε πρὸς τὸν μακρόθεν ἐρχόμενον σύζυγόν τῆς καὶ ἀμφοτέρωθεν διηυθύνθησαν πρὸς ὀμίλων τινὰ προσκεκλημένον.

Ἡ κυρία Γερβοῦ ἀνεπαύετο ἐπὶ τινος ἀνακλιτήρος, κρατοῦσα εἰς χεῖρα κυαθισκὸν καφέ. Καὶ τοῖ δὲν ἤγγαζε τὸν καφέ, ὅστις τὴν ἐβλάπτει πάντοτε μετὰ τὸ γεῦμα, ἐνόησεν ἀπαραίτητον νὰ τὸν πι-

νῆ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν φήμην τῆς ὡς γυναικὸς τοῦ κόσμου.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ θυγάτηρ τῆς ἐλάβε θέσιν πλησίον αὐτῆς.

— Ἐ, λοιπὸν εἶπεν ἡ εὐτυχῆς μήτηρ, εἶσαι εὐχαριστημένη! Νὰ τί θὰ εἰπῆ νὰ πέρη κανεῖς πλούσιον ἄνδρα!

Ἡ Δινώρα δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως. Μετὰ τινὰ δε σιγῆν:

— Φεῦγονε μεθαύριον διὰ τὴν Νίμην· ἀν νομίζεις ὅτι εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη δι' αὐτό!

— Ἐνα μικρὸ ταξεῖδι δὲν εἶνε δυσᾶρεστον, εἶπεν ἡ κυρία Γερβοῦ οὐχὶ χωρὶς νὰ διασάσῃ, διότι ἐφ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ χεῖρ δὲν ἔπαυσε καταπίπτουσα, καθιστώσα, οὕτω, λίαν ἀμφισβητήσιμα τὰ θέλητρα τοῦ ἐν λόγῳ ταξιδίου.

— Εἶνε ὀχληρότατον, ἐπέμεινεν ἡ Δινώρα. Δὲν πηγαίνει ὁ κόσμος εἰς τὴν ἐπαρχίαν, μέσα εἰς τὴν μέσην τοῦ χειμῶνος και διὰ νὰ κτίσῃ ἐργοστάσιον. Σὲ ἐρωτῶ τί θὰ κάμω ἐγὼ ἐκεῖ κάτω, κατὰ τὸ διάστημα, κατὰ τὸ ὅποιον αὐτὸς θὰ ἐπιθλήτῃ τὰς ἐργασίας του.

— Ὅ, τὴν γοργίση γρήγορα εἰς τὸ Παρίσι, διέκοψε μειδύσῃ ἡ κυρία Γερβοῦ.

— Δὲν εἶνε τῶφ εὐκόλον αὐτό. Εἶνε ἐπιμονὸς πολὺ. Μοῦ τὸ εἶχεν εἶπει, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶχα πιστεύσει κατ' ἀρχάς. Ἐπειτα εἶδον πόσον ἠπατήθη.

— Μήπως σοῦ ἀρνείται τίποτε;

— Οὔτε προσέχει καν εἰς ὅ,τι τοῦ λέγω! Ὅταν ἐπιμῶνε, γελᾷ. Ὅταν δυσᾶρεστοῦμαι, με φιλεῖ. Εἶνε πάντοτε εὐθιμὸς ἀπελπιστικὸν πρᾶγμα!

Ἡ κυρία Γερβοῦ οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ. Χωρὶς νὰ ἔχη μεγάλην πειραν τοῦ βίου, ἐγνωρίζεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὕτοι, τῆς εἰλικρινούς ἢ μὴ φαιδρότητος τῶν ὀπιῶν οὐδὲν κατισχύει, εἶνε ὁ μάλλον ἐπιφοβὸς ἀνταγωνιστῆς ὅστις δῆποτε και ἀν εἶνε ὁ θέλων νὰ παλαίσῃ πρὸς αὐτούς.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε διὰ παραγορητικὸ ὕφους, ἰδοῦ ὅπου ὑπᾶνδρεῦσθης, ὅπου εἶσαι πλουσία, ἐλευθέρη νὰ πηγαίνης και νὰ ἔργουσαι.

— Δὲν εἶμαι ἐλευθέρη, ἀντέτεινεν ἡ Δινώρα, ἀφοῦ με πέρη εἰς τὴν Νίμην!

Ἐπειδὴ ἐπλησίαζε τις, ἀνέλαβε τὸ γλυκὺ βλέμμα καὶ τὴν ἀθάαν ἐκφρασιν τοῦ ἀγνοῦ προσώπου τῆς ἐν τούτοις, οἱ προσκεκλημένοι τοῦ κ. Δυβάλ, ἀποσυρόμενοι, δὲν ἐλειψαν μεταξὺ ἄλλων σκέψεων, εἰς ἕκασταν, νὰ παρατηρήσωσι πόσον ἡ νεαρὰ κυρία Δυβάλ εἶχεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δυστροπὸν τὸ ὕφος.

— Ὁ Δυβάλ θὰ τὴν διορθώσῃ, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν· εἶνε ὁ εὐθυμότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— Πρὸς τούτοις δὲ ἀκλόνητος και σταθερὸς χαρακτήρ, προσέθηκε ἄλλος.

— Ὅ, τὴν βαλῆ εἰς τὸν ἴσιον δρόμον! συνεπέρανεν οἱ ἄλλοι ἐν χαρᾷ.

Ἡ κυρία Δυβάλ ἀνεχώρησεν εἰς Νίμην μετὰ τοῦ συζύγου τῆς. Μάτην δυσρεστήθη, ἐκλαυσε, προσποικίθη τὴν ἀσθενῆ, εἰς οὐδὲν ὠφελήσαν πάντα ταῦτα. Τὸ ταξεῖδιον ἐγένετο.

— Δὲν ὑπᾶνδρεῦσθην, παρετήρησεν ὀ-

θάτατα ὁ ἐργολάθος, διὰ νὰ μὴν ἡ γυναῖκά μου εἰς τὸ Παρίσι, ὅταν ἐγὼ πηγαίω εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Ὑπᾶνδρεῦσθαι· κανεῖς διὰ νὰ ζῆ μαζὴ με τὴν σύζυγόν του, ἀγάπη μου· αὐτὸ οἱ γονεῖς σου ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ διδάξουν μαζὴ με τὸ ἄλφα βῆτα.

— Ἀκριβῶς διότι λυποῦμαι νὰ ἀφήθῶ τοὺς γονεῖς μου, δὲν θέλω νὰ φύγω, ἀντέτεινεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ὁ παππᾶς τοῦ μᾶς ὑπᾶνδρεῦσεν, ἀντέτεινεν ὁ Δυβάλ γελῶν, σοῦ εἶπεν ὅτι εἰ γυνὴ ἐγκαταλείπει τὸν πατέρα και τὴν μητέρα αὐτῆς και προσκολληθῆσεται τῷ ἰδίῳ ἄνδρῳ. Βλέπεις, ἀγάπη μου, ὅτι εἶσαι ἠναγκασμένη νὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ λέγω· πάμε νὰ κτίσωμεν τὸ ὠραιότερον ἐργοστάσιον τῆς ἐπαρχίας και θὰ σὲ μάθω πῶς νὰ διακρίνης τὴν καλὴν πέτραν ἀπὸ τὴν κακὴν. Ὅ, ἰδῆς τί διασκεδαστικὸν ποῦ εἶνε νὰ πειράζῃ κανεῖς αὐτούς τοὺς κατεργάρηδες τοὺς λιθοτόμους, ὅταν θέλουν νὰ σοῦ πωλήσουν κακὸν πρᾶγμα.

Τὸ ἐπιχειρήμα τοῦτο οὐδὲν θέλητρον εἶχε διὰ τὴν Δινώραν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ἐναχωρήσῃ και ἀνεχώρησε.

Τὸ ταξεῖδιον ἐγένετο ἐν ἰδιαιτέρα ἀναπαυτικωτάτῃ ἀμαξῇ τοῦ σιδηροδρόμου και μεθ' ὄλων τῶν ἀνάσεων, εἰς δύναται νὰ παράσῃ ὁ πλοῦτος. Ταῦτα πάντα ὁμοῦ δὲν ἠδυνάτο νὰ ἐμποδίσωσι τὴν χαλαρὰν τοῦ Δεκεμβρίου ἀπὸ τοῦ νὰ μαστίζῃ τὰς ὑαλίνας θυρίδας τῆς ἀμαξῆς και ὅ,τι ἡ ἀμαξοστοιχία ἀπέθεσεν ἀμφοτέρους αὐτούς, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐν σταθμῷ, ὅπου τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυεν 20° ὑπὸ τὸ μηδέν, ἡ ἀναμένουσα δ' αὐτὸς αὐτοὺς ἀμαξὰς τοὺς μετέφερον εἰς τὴν πλοῖον τῆς Νίμης χωρίον, ἐν ᾧ τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον ἦτο ἄθλιόν τι πανδοχεῖον, ἡ Δινώρα δὲν ἀπέκρυψε τὴν ἀπαρηστικίαν τῆς.

— Αὐτὸ εἶνε τυραννία, εἶπε, μετ' ἀληθοῦς ἀγανάκτησιν.

— Κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ σύζυγός τῆς μετὰ σταθερότητος, ὅταν σὲ ἐπῆρα δὲν ἐκάθησο εἰς καλλίτερον σπῆτι ἀπὸ αὐτό· διώρθωνες τὰ φορέματά σου ἢ ἐπλεκες, ἐτρωγες ἀρκετὰ ἐλασινά, διότι ἐμαγα εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων σου και τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ὅσα διὰ τὰς διασκεδάσεις, δὲν εἶνε και νὰ λέγωμεν τίποτε, ἀφοῦ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὸ στόμα σου ἤκουσα ὅτι εἰς τὸ θέατρον δὲν ἐπήγαίνες παρὰ τέσσαρας φορὰς τὸν χρόνον. Ἐδῶ δὲν ἔχεις τίποτε νὰ διορθώσης, διότι ὅ,τι ἔχεις εἶνε καινούργιον, και τὸ φαγητόν εἶνε λαμπρόν πρὸς τούτους δὲ θὰ ἔχης ὅλα τὰ βιβλία, τὰ ὅποια θελήσης, θὰ πηγαίνωμεν με τὴν ἀμαξάν παντοῦ και ἐντὸς ἐξ ἑβδομαδῶν θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ σπῆτι μας.

— Ἐντὸς ἐξ ἑβδομαδῶν; Δὲν θὰ εἰμεθα εἰς τὸ Παρίσι τὴν πρωτοχρονιά;

— Αἰ, πάρος τὸ δῶρά σου και ἔδῶ, μεῖνε ἡσυχος!

Ὁ Δυβάλ, ἀδιάπτωτος, ἀνέλαθεν ἀμέσως τὰ καθήκοντα τοῦ ἐργολάθου, ἀτινα εἶχεν ἀμειλίχως, ὅπως νυμφεύθη. Τὸ στοιχείον τοῦ ἦτα ἐκεῖ και ἐκρίσεν ἐν τῇ ἐκτελέσει αὐτῶν ὑψίστην εὐχαριστίαν.

Νὰ πειράζῃ τοὺς κατεργάρηδες ὅπως εἶπε, νὰ ἀτελεῖται μετὰ τῶν ἀρχιτεκτόνων, νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἐργαζομένους, πάντα ταῦτα ἐτελεῖ μετὰ προφανούς χαρᾶς. Ἡ εὐθυμία ἦτο ἡ κυριώτερα αὐτοῦ δύναμις και ἐγνωρίζε τούτο καλῶς. Τὴν δύναμιν του δὲ ταύτην και μόνην ἀντέτασεν εἰς πάσας τὰς δυστροπίας τῆς συζύγου του και τὰς πανουργίας τῶν ὑπαλλήλων του.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἶχε νὰ ἐξομαλύνῃ διαφορὰν τινὰ μετὰ τοῦ ἀρχιτέκτωνος του. Ἐν ταῖς ἀμφιβολίαις περιστάσεων ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ οἰκῆμα του, ἐν ᾧ τὸ ἀγνὸν τῆς Δινώρας πρόσωπον ἀνέτρεχεν αὐτὸν ὅπως παρακάμψῃ τὰς δυσχερείας. Ἐγνωρίζε καλῶς, ἄλλως τε, ὅτι οὐδέποτε ὁ καλῶς ἀνατεθραμμένος ἐκεῖνος ἀνὴρ θὰ ὠμίλει αὐτῷ ἐνώπιον τῆς Δινώρας, ὅπως ἐν παντὶ ἄλλῳ τόπῳ, οὕτω δὲ ἡ Δινώρα ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀπέβαινε σημαντικὸς αὐτοῦ βοηθός.

Ἐδοκίμασε νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀρχιτέκτωνος· ἀλλ' οὕτως ἦτο ἀκριβῶς τὸ ἀντιθετὸν τοῦ Μυριε. Ἀσυνάκων ἦτο τὴν κόμην, σοβαρότατος, ἦτο πετῆρ οἰκογενεῖας, ὅστις οὐδέποτε παρετήρει τὰς γυναῖκας.

Κατ' ἀρχάς, ἡ νεότης τῆς πτωχῆς αὐτῆς κυρίας Δυβάλ τῷ ἐνέβαλε τὴν σκέψιν νὰ τῇ ἀποτινῆ συμπαθεῖς τινὰς λέξεις, ὡς εἰς παιδίον ἢ κατοικίδιον ζῶον. Εἶτα ὅμως ὅτε παρετήρησε τὴν ἐκμεταλλευσίν, δι' ἣν ἐργασίμοποιεῖ αὐτὴν ὁ ἐργολάθος, περιορίσθη νὰ συμπεριφερόται πρὸς αὐτὴν εὐγενῶς μόνον, ὅπως δύναται νὰ διατηρῇ, ἐν μέτρῳ τινί, τὴν ἐλευθεροστομίαν του.

Οὕτως ἡ Δινώρα διηλθεν οὐχὶ ἐξ ἑβδομαδῶν, ἀλλὰ δύο ὀλοκληροῦς μηνῶν.

Εἶνε περιττόν νὰ εἰπωμεν ὅτι ἠθάγενετο διὰ τὸν σύζυγόν τῆς μόνον ἀδιαφορεῖν· ἀλλὰ μετὰ τὸ τέλος τῶν δύο τούτων μηνῶν ἡ ἀδιαφορία εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἀλήθη ἀποστρέφῃν.

Ὅτε δὲ ἐπανῆλθον εἰς Παρίσιος εἶχεν ἀποθηκῆσαι τὸσαῦτα παραύματα, ὥστε ἐχρεώσθη πολλὰς ἡμέρας, ὅπως ἀνακοινώσῃ ταῦτα εἰς τὴν μητέρα τῆς. Πρὸς μεγάλην ὀμῶς ἐκπληξίν τῆς αὐτῆς οὐδεμίαν προσοχὴν ἀπέδωκεν εἰς ὅ,τι τῇ εἶλεγεν.

— Ἐ! παιδί μου, εἶπε εἶνε ἡ ὑπᾶνδρεῖα! Οἱ ἄνδρες κάμουν μόνον ὅ,τι θέλουν αὐτοὶ! Πρέπει νὰ παρέλθῃ ὁμοῦ πολλὸς καιρὸς και με μεγάλην φρόνησιν, με πολλὴν προσοχὴν θὰ κατορθώσῃ κανεῖς ἐπὶ τέλους νὰ τοὺς διευθύνῃ και πάλιν ὅ,τι ὄλους, διότι τὸ μέσον δὲν ἐπιτυγχάνει πάντοτε!

— Ὁ Δινὼν ἔκαμε ὅ,τι ἤθελα! ἀντίπερα δὲ φιλέριδος ὕφους ἡ νεαρὰ κυρία Δυβάλ.

— Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν εἶχε λεπτόν και ὁ σύζυγός σου εἶνε πλούσιος! παρετήρησεν ἡ μήτηρ πρακτικώτατα.

— Ἐπὶ τέλους, συνεπέρανεν ἡ Δινώρα, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ Παρίσι, και θὰ ἤμπορῶμεν νὰ διασκεδάσω τουλάχιστον, ἀφοῦ ἐδρασκώμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν χρῶν.

Ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας διεσκέδασε πρᾶγματι.

Ὁ Δυβάλ, ὅστις κατὰ βάθος ἦτο ὁ ἀγαθότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, τὴν ἡμέραν συνάδενεν αὐτὴν εἰς τὸν περίπατον, τὴν ἐσπέραν δὲ τὴν ὠδήγει εἰς πάντα τὰ θέατρα, ὅσα ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμίαν ὅτι ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ.

Ἐκεῖνα, ἀτινα προετίμα δὲν ἦσαν τὰ καλλίτερα· ἀλλ' εἰς τὰ λίαν παράκεκινδυνευμένα· μέρη τοῦ διδασκομένου δράματος, ἀντέτασσε τόσον ἐπιδειξίως τὴν ἀνεκδιήγητον αὐτῆς ἀγνοίαν, ὥστε ὁ Δυβάλ ἡμέραν τινὰ ἤκουσεν ὀπισθεν αὐτοῦ κυρίαν τινὰ λέγουσαν πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς:

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνοήσω διατὶ αὐτὸς ὁ πατέρας, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἀκόμη νέος, φέρει τὴν κόρην του εἰς τοιαῦτα θεάματα. Αὐτὰ εἶνε μόνον δι' ἡμᾶς τοὺς γέροντας.

Ὁ ἐργολάθος δυσρεστήθη ἐκ τούτου. Οὕτως, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐδειχθη αὐστηρότατος περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν θεάτρων. Ἐπὶ δύο μηνῶν ἔσχε τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀναγινώσκῃ τὴν δραματοκριτικὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ Χρόνου, ἥτις τῷ εἶχον εἰπεῖ ὅτι ἦτο ἡ καλλίτερον και ἡ μάλλον ἀμερολήπτως γραφομένη.

Ἐπειδὴ ὁμοῦ οὐδὲν ἐνόησεν ἐξ αὐτῆς, εὖρε πρακτικώτερον νὰ καταργήσῃ κατὰ μέρος τὸ θέατρον, ὅπερ ἄλλος λίαν σπανίως ἠυχαρίσσει αὐτόν, και νὰ ὀδηγῇ τὴν γυναῖκα τοῦ μόνον εἰς τὰς παραστάσεις τῶν δεδοκιμασμένων δραμάτων· και ἐκείνων, ὅσα πάντες ὁμοφώνως ἀνεγνωρίζον ὡς ἠθικά, πρᾶγμα, ὅπερ ἀπῆλπιζε τὴν νεαρὰν κυρίαν Δυβάλ.

Ἀπέμεινον οἱ χοροὶ και αἱ συναναστροφῆ. Πέντε ἢ ἐξ ἀποδοχῆ γευματίων, εἶτα ἰσαριθμοὶ ἀνταποδόσεις, ἐξήντησαν τὸν κατάλογον τῶν προσκλήσεων.

Ἐχόρευον πανταχοῦ ἐν τούτοις ἡ Δινώρα, ἥτις ἀνεγίνωσκε τακτικῶς τὰς ἐφημερίδας τῆς ἀριστοκρατίας, ἐμάνθανεν ὅτι ἐχόρευσαν παρὰ τῆς κυρίας Π. . . . ὅτι ἐγευματίσαν παρὰ τῆς μαρκησίας Δ. . . . και ἐδειπνήσαν παρὰ τῆς δουκίσσης Μ. . . .

Ἐχόρευον πανταχοῦ, πάντες ἐχόρευον και ἡ Δινώρα δὲν ἐχόρευε! Δέον νὰ εἰπωμεν ὅτι δὲν ἤθελε νὰ χορεύῃ, ἀλλὰ τούτο τὸ μανθάνει τις τόσον εὐκόλως, τὸ ἐπιστεῦε τουλάχιστον—και εἶχε τόσῳ καλῶς διαθέσει!

Τόσον δὲ ἐπεθύμει νὰ χορεύσῃ, ὥστε πρότεινεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς νὰ δώσῃ χορόν.

Οὗτος εἰς εἰς τὴν πρότασιν ταύτην ἐδόθη εἰς θυροβώδεις γέλωτας.

— Χορόν; ἡμεῖς; εἶπε. Θέλεις νὰ προσκαλέσης τὰς συζύγους τῶν ἐργαζομένων; Παιδί μου, ποῖος θὰ εἴθῃ εἰς ἰδικὸν μᾶς χορόν; Δὲν εἶμεθα ἀριστοκράται ἡμεῖς! Δίδομεν γεύματα, πολὺ καλὰ ἐρχονται, μᾶς τὰ ἀποδίδουν, ἀλλὰ ἔξερεις ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζῃς εἰς τὰ δακτύλα τὸν κόσμον, διὰ νὰ διοργανώσης χορόν; Οὔτε νὰ τὰ συλλογίσῃσαι πρέπει, μι-

κροῦλά μου· εἶπειτα, χωρὶς νὰ σοῦ κακοφανῇ, εἶσαι πολὺ περίεργη ὡς οἰκοδέσποινα.

Ἄν δὲν ἀνακατανόμουν, ἡ μαγειρεία θὰ μᾶς ἀφινε νὰ φοβήσῃμεν τῆς πείνας! Ἐβουλόμην ποῦ ἐξελέγῃ ἐγὼ τοὺς λογαριασμούς τῆς! Καὶ ἐν τούτοις κάμνει ἀκόμη ἀρκετὰ καλὰ τὴν δουλειά τῆς! Ἐλα, ἀφῆσε τοὺς χοροὺς εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἤξυρουν ἀπ' αὐτὰ. Ἐοῦ ἔχεις με τί νὰ διασκεδάσης, διασκεδάσε και μεῖνε ἡσυχος.

Νὰ διασκεδάσῃ με τί; Ἡ Δινώρα εἶχε τὴν κεφαλήν κενὴν ὡς μυάγραν οὐδὲν ἐτι συλλαβοῦσαν, πρᾶγμα, ὅπερ, ὡς πάντες γνωρίζουσιν, εἶνε τὸ γυνώτερον τοῦ κόσμου μέρος. Ἡ πληξίς, ἡ ἀνάτοξ και θανάσιμος πληξίς, κατέλαβε τὴν μικρὰν ἐκείνην κεφαλήν και ἀφέθη ἐν τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ εἰς ὑπερβολὰς ἀπεριορίστου ἀπολιπίσας.

Ἡ Δινώρα ἤρξατο κλαίουσα σιωπηλῶς, ὅπερ, κατὰ τὰ νευροσπασμένα, ἀνοηστικῶς εἰς τὸ νὰ ἀναλυθῆται τις εἰς δάκρυα ὀλίγα λεπτὰ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ συζύγου, εἰς τρόπον ὅστε, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐμφανίσεώς του, νὰ ἔχη τοὺς ὀφθαλμούς θουθροῦς, νὰ μὴ δύναται δὲ οὗτος ἢ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀφορμὴν τῶν δακρύων.

Τὰ πρᾶγματα θὰ ἐβλάδιον κατ' εὐχὴν, ἀν ὁ Δυβάλ ἦτο ἄνθρωπος διὰ νὰ ἐρωτᾷ· ἀλλὰ πολλοῦ γε και δεῖ. Αὐτὸς εἰσῆρχετο, ἐλάμβανε τὴν γυναῖκα του ἐκ τοῦ τραχήλου, τὴν ἐνήγαλλετο εἰς διάφορα τοῦ σώματος μέρη, ἀφινεν αὐτὴν γελῶν και ἤρχετο διηγούμενος τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Ἄ, αὐτὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας! Ἡ Δινώρα ἐπὶ τέλους ἐφθασεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ φόβῃται τὴν στιγμὴν ταύτην ὡς συγκεντρῶσαν πάσας τὰς κατ' αὐτῆς ἀντιπράξεις τῆς τύχης. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ μὴ ἀκούῃ πλέον.

Ἄλλ' ὁ Δυβάλ ἦτο ἐξ ἐκείνων, ὀκτινὸς θέλουσι νὰ τοὺς ἀκούωσι και ὀκτινὸς εἰς ἐπαναφέρουσιν εἰς τὰ πρᾶγματα δι' ἀμείνων παρατηρήσεων, ὅταν βλέπωσι τὴν προσοχὴν σας διαλείπουσαν.

Ἡ Δινώρα συνεπέσθ, ὄχι μόνον ἐπρεπε νὰ ἀκούῃ, ἀλλὰ και νὰ ἀπαντᾷ, και ἡ ζωὴ κατέστη δι' αὐτὴν ἀφόρητος μετὰ τὴν ἐβδόμην ἐσπερινὴν ὄραν.

Τὴν δεξιὴν ἀνέπνευεν ὀλίγον ἐλευθέρως· ὅτε, μετὰ τὸ πρᾶγμα, ὁ Δυβάλ ἀπῆρχετο εἰς τὰς ἐργασίας του, διέτασσε νὰ ζευξῶσιν, ἐνεδύετο ἐπιμελῶς και ἐξήρχετο εἰς περίπατον ἐντὸς τοῦ οἰκῆματός τῆς.

Ἐντὸς τοῦ οἰκῆματός τῆς. Τί εὐτυχῆς εἶνε ἐκεῖνοι, ὀκ

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Αφ' ότου μεγαλοπρεπέστατα εωρτάσθη ανά την Γερμανίαν ή έπιτερίς του Βί- σμαρκ, αι γερμανικαί έφημερίδες βριθουσι πληροφοριών και ανεκδότων περί του πρώ- σου αρχικαγκελέρου, και περί της κατοί- κιας αυτού. Έκ τινος τούτων σταχυολο- γούμεν τά έπόμενα περί της έν Φριδρι- σρούχε έξοχικής αυτού οικίας, έν ή ό Βί- σμαρκ διατρίβει εργαζόμενος μήνας τινες τού έτους.

Έπί του τοίχου της αίθουσας των ά- κροάσεων, του μικροτέρου δωματίου του με γάρου άνήρητται εικών του Βήλονσφελδ, ύφλην ό Βίσμαρκ ίδια χειρί δι' έρυθρας μο υβδίδιος έπέγραψε τό όνομα του άλλ- οτε πρωθυπουργού της Άγγλίας. Κα- τένικτι δε ταύτης χαλκογραφική εικών του Θιέρσου χαραχθεΐσα κατά την υπό του περυνώμου γάλλου ζωγράφου Βοννά γενομένη προσωπογραφίαν αυτού.

Δεξιά της εισόδου εύρίσκειται όρειχάλ- κινος προτομή του Μόλτε φουσιού με- γέθους κεκαλυμμένη ήλη σχεδόν από πε- λώριον στέφανον. Ο στέφανος ούτος κατά τό ήμισυ αποτελείται υπό φύλλων δρυός και κατά τό έτερον ήμισυ υπό φύλλων δάφνης, είνε δεδεμένος δε διά μεγάλης ταινίας μελαίνης, λευκής, έρυθρας.

Η σκευή του δωματίου τούτου άποτε- λείται εκ μικρας όπλοθήκης, ενός χάρτου του έπιτελειακού της Φριδρισρούχε και των περίξ και προς τό μέρος του παραθύρου εκ δύο σκιμπόδων και στρογγύλης τραπέ- ζης ένώπιον του έτέρου αυτών.

Μάλλον ένδιαφέροντα εΐσι τά δωμάτια, εΐς ά εισέρχεται ό έξερχόμενος δεξιόθεν της αίθουσας των ακροάσεων. Κατ' άρχάς εύρίσκειται δωματίον φέρον τό όνομα βι- βλιοθήκη του πρίγκιπος, έν ή τά βιβλία αυτού λίαν φιλοκαλώς δεδεμένα εΐσι τοπο- θετημένα έν μεγίστη τάξει έντός βιβλιο- θήκης ύαλοκαλύπτου. Εύχερας δύναται να κατανοήση τις δεΐδεν παρίσταται έν τη βιβλιοθήκη σοφού και βιβλιοδιδου, άλλ' έν τή βιβλιοθήκη άνδρός μόλις έξοικονομούν- τος καιρόν ν' άναγνώση τι και άρκουμέ- νου εΐς την φυλλομέτρηση των πραγμα- τευμένων τό ένδιαφέρον αυτώ θέμα συγ- γραμμάτων.

Όστε δέν δύναμεθα να έξαγάω- μεν εκ των τίτλων των συγγραμμάτων και των όνομάτων των συγγραφέων ά- σφαλές συμπέρασμα περί του είδους των αναγνωσμάτων, άτινα προκρίνει ό γερ- μανός πρίγκιψ. Έν τη βιβλιοθήκη ταυ- τη άνάκεινται ελληνικά λεξικά, λατι- νικά, άγγλικά, τά έργα του Σάλλερ, του Γκαίτε, του Σαίξπηρ, βιογραφία του Λου- θέρου, οι εκκλησιαστικαί λόγοι του Πάιν, αι παγκόσμιοι ιστορία του Ράγκε και του Βέρπερ, τά έργα των κορυφαίων δι- δασκαλων του διοικητικού δικαίου κτλ.

Τό σπουδαστήριον του Βίσμαρκ, τό ό- πατιον άναμφισβητήτως είνε τό μάλλον ένδιαφέρον πάντων των δωματίων της κα- τοικίας αυτού, συνδέεται προς την βιβλιο- θήκη. Τά έπιπλα του δωματίου τούτου μαρτυροϋσιν εύθως εξ άρχής ότι ό έν αυτόφ

εργαζόμενος δέν κατατρίβει επί μακταίω- τον χρόνον αυτόν διότι μεταχειρίζεται τραπέζας εύρυτάτας όπως τοποθετη και έπιωρούη πληθύν έγγραφων. Κατάδηλον δε είνε ότι ό πρίγκιψ δέν εργαζεται μό- νον καθήμενος παρά τήν τραπέζαν αυτού, άλλ' ότι άναπαύεται και σκέπτεται επί μεγάλου άνακλίντρον εύρισκομένου όπισω της τραπέζης.

Τό σπουδαστήριον του Βίσμαρκ είνε εύρύτατον, φωτίζεται δ' εκ μεσημβρίας, προς ήν είνε έστραμμένος και ό γερμανός πρωθυπουργός εργαζόμενος. Καθεται επί σκιμπόδος ούχι λίαν άναπαυτικού, διότι στερείται έρεισινώτου, ένώπιον τραπέζης εύρείας εξ άνακαρδίου κεκαλυμμένης διά πρασίνης έρέας. Ακριβώς κατένικτι αυ- του ίσταται επί μεγάλου όρειχάλκινου με- λανοδοχείου όρειχάλκινος λέων. Τό μελα- νοδοχείον περιέχει μεγάλην γραφίδα εκ πτερόυ χηνός, μελάνην και κυανήν άμμον. Ο σιδηρός καγγελάριος άποστρέφεται τάς χαλυθδίνους γραφίδας.

Άριστερά της τραπέζης ταύτης εύρί- σκεται τραπέζιον διά τας έπιστολάς, και δεξιά μακροτέρα τραπέζα ύποβαστάζουσα τά ογκωδέστερα έγγραφα. Δεξιώτερον δ' έτι έν τη γωνία του παραθύρου κείται μικρόν γραφίδιον, υπό τό όποϊον άνήρητ- ται φωτογραφία του Αυτοκράτορος. Πε- ραιτέρω, επί του αυτού τοίχου κρέμαται φωτογραφική εικών του πρίγκιπος διαδό- χου έν στολή θωρακοφόρου και στρα- τάρχου.

Παρά την φωτογραφίαν ταύτην εύρί- σκεται ύδρογραφική εικών του πρίγκιπος Γουλιέλμου, του έγγόνου του Αυτοκράτο- ρος και υιού του διαδόχου, έν στολή ού- σαράου, έρίπτου, φέρουσα την ιδιοχειρον ύπογραφήν του πρίγκιπος.

Εΐς τό βάθος του σπουδαστηρίου, άμέ- σως όπισω των τραπέζων, κείται τά άνα- κλιντρα και οι σκιμπόδες, έρ' ών ό Βί- σμαρκ άρέσκειται καπνίζον την πίπαν του και συνδιαλεγόμενος μετά της ίδιας αυ- του σκέψως. Δεξιά της μεγάλης τραπέ- ζης κρέμαται αι εικόνες της θυγατρός του κομήσσης Ραντζάου και των δύο υιών του Έρβέρτου και Γουλιέλμου.

Τέλος επί του τοίχου, προς τό βόρειον μέρος του δωματίου, άνήρητται μεγάλη εικών της πριγκιπίσσης Βίσμαρκ. Εΐς σκέ- ψεις έμβάλλει ή τοιαύτη τοποθέτησις! Ο πρίγκιψ εργαζόμενος στρέφει τά νώτα προς την σύζυγον του και βλέπει τόν αυ- τόκράτορα του, τόν υιόν αυτού και τόν έγγονον. Παρέχει δ' ούτω έαυτόν άνεκ- τήμητον ύπόδειγμα εΐς τους πολυπλη- θεις ύπαλλήλους της Γερμανίας.

Άλλως τε ούχι άπλως και κατά τύχην ό πρίγκιψ Βίσμαρκ συνήσασεν έν τή σπου- δαστηρίω αυτού τόν αυτοκράτορα και την ίδίαν αυτού οικογένειαν. Παρά τόν φιλο- πατρην άνδρα διατηρείται άκαμάτος και ό οικογενειαρχής; ό έρωγός της πατρίδα και ό έρωγός της οικογενείας εΐσιν ά- διαχωρίστοι έν αύτώ.

Έκτός τούτων τό δωματίον περιέχει ιστορικόν κειμήλιον μεγάλης αξίας: μι- κράν τραπέζαν εξ άνακαρδίου, ανοίγουσαν

και κλειούσαν. Όταν συνενωθώσι τά δύο ή- μιση, επί της έπιφανείας φαίνεται μικρά χαλκίνη πλάξ, έρ' ής είνε έπιγεγραμμένη ή έπομένη έπιγραφή: 'Έπί της τραπέζης ταύτης ύπεγράφησαν οι προκαταρκτικοί όροι της ειρήνης μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας τη 26 Φεβρουάριου 1871 έν Βερσαλλίαις, όδω Προβηγκίας αρ. 14».

Αν άποχωρισθώσι τά δύο μέρη γίνεται καταφανής εύθως έν τή μέσω κύκλος πρα- σίνης έρέας έρ' ού διακρίνονται εΐστέι τά στίγματα του άλειμματοκρηίου άτινα εΐ- χον γείνει τότε.

Εΐνε περιεργός ό τρόπος καθ' έν ό γερ- μανός αρχικαγκελέρους έγένετο κάτοχος της τραπέζης ταύτης. Έπειθύμει σφόδρα ν' άγοράση τό καλύτερον τουτο, άλλά κατά τό φαινόμενον εύτελες την άξίαν σκευός, παρά της κυρίας αυτού: άλλ' αύτη δέν συγκατετίθετο ουδόλως να τό πωλήση.

Ο πρίγκιψ τότε έτεχνάσθη να παραγ- γεΐλη τραπέζαν καθ' όλα όμοϊαν προς την τραπέζαν ταύτην, ή δε κάτοχος αύτης μετά χαράς άντήλλαξε την παλαιάν διά της καινουργούς.

Η παρατηρητέα βεβαίως διακοπή των χάρυ των πολλών Γλωσσικών παρατηρήσεων του Βεβασιού καθήγητού κ. Κωνσταντίνου Σ. Κόντου προήλθεν, εκ της σοβαρας άσθενείας του ής εύτοχώς ήδη άηλλάγη μετ' ού πολύ δε άμα έπι- τρέψη τουτο ή τούση προσήλθη διά την σπουδά- ζουσαν νεώτερα ήγεία του, θέλει έξοικολούθησι τάς προς άναρρώσασιν της θείας ήμυν γλώσσας μονα- δικώς μελέτας του.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Έξεδόθη ό πρώτος τόμος των Παρά- γων ή μάλλον των έργων του Κυρίου Έμμαουήλ Δ. Ροΐδου, υπό του τελειο- φοΐτου της νομικής κ. Δημητρίου Ι. Στα- ματοπούλου, έν ή περιέχονται πλην του προλόγου του εκδότου και της εισαγωγής του συγγραφέως αι έξής προεκδομέναι διατριβαί α. Τά στίγματα, β. Αι μάγισ- σαι του Μεσαίωνα, γ. Οι βουκόλακες του Μεγαίωνα, δ. Όρέτης και Πυλάδης, ε. Χρυσή, στ. Άριστοτέλης Βαλαωρίτης, ζ. Πέτρος ό Β' της Βραζιλίας, η. Τι είνε φιλοκαλία, θ. Η άμφιβολία ζωη, ι. Περί της συμφορωτέρας εΐς την διάνοιαν διαί- της: ια. Περί Ικανοποιήσεως, ιβ. Ρω- μαίοι δούλοι και ό Χριστιανισμός, ιγ. Ημερολόγιον όμογενούς, ιδ. Έπιστολαί άγγλίδος περί γλωπτικής ιε. Ασμοδαϊκά α. Όνολογία (1 όνος πολιτικός, 2 όνος καθηγητής, 3 όνος πατριώτης, 4 όνος πολιτικός), β. Έπιστολαί εκ Σύρου, γ. Πολιτική Σάτυρα, δ. τελευτώτων άρθρον έν τή 'Ασμοδαϊή ΙΣΤ'. Μωσαϊκόν: προς τούτους δε και άνέκδοτα 'Ερασιμάτα εξ άνεκδότου έργου περί των σημερον 'Ελλήνων του συγγραφέως.

Ίσως δέν ήτο έπανάγκης να προσθέ- σωμεν, πόσον καλώς έπραξεν ό κ. Σταμα- τόπουλος, εκδούς τό έν λόγω τεύχος—τόπερ κατά την έπιτυχή έξφρασίαν του, έχει την μαγικήν δύναμιν να έκδιώκη τον ύπνον

από των βλεφάρων, να φέρη τό μειδίαμα επί του χείλους, ένταύτώ δε και την δι- άνοιαν να τρέψη — και πλουτίσας ούτω την φιλολογίαν μας δι' έργων ανθρώπου, όστις εΐσι τοσοϋτον χρόνον έθεωρείτο παρ' ήμιν ως μοναδικός εΐς τό είδος του.

Ηδη έχων τις ανά χείρας εΐς ένα τό- μον τά μέχρι τούδε εΐς διάφορα περιο- δικά και έφημερίδας διεσπαρμένα έργα του κ. Ροΐδου, δύναται να κρίνη ασφαλώς περί του τοσοϋτον πεφημισμένου άνδρός, και παραβάλλον ταύτα προς τόν τελευ- ταιόν τόμον του κ. Χ. Αννίνου 'Εδώ κ' έκει' και προς τά έν τή 'Ασμοδαϊή ή άλλ- λαχού ήδη δημοσιευόμενα, να ίδη κατά πόσον ή χαριτογραφία έβελτιώθη παρ' ήμιν.

Έπειδή δε τά έν τή παρόντι πρώτω τόμω εΐσι πάντα προεκδομένα, περιοριζόμεθα εΐς τό να καταχωρίσωμεν κατωτέρω τινά εκ των άνεκδότων μέχρι τούδε έρασιμά- των του.

Τοιοϋτο λοιπόν τό βιβλίον του κ. Ροΐ- δου, ύπερ πολλούς βεβαίως θ' αριθμήση τους άναγνώστας.

Έν τούτοις, πριν μεταδόμεν εΐς άλλο θέμα, θεωρούμεν καθήκον ήμυν να εκδη- λώσωμεν την οικτράν έντύπωσιν, ήν πρού- ξήνησαν ήμιν τινά των έν τή εισαγωγή του συγγραφέως γεγραμμένων, άτινα έμβάλ- λουσιν ήμάς εΐς ούχι άδικαιολόγητον άπο- ρίαν, πώς άνθρωπος εύφυής, όστις έρ' Ικανόν χρόνον έθεωρείτο και ως έχων τό μονοπό- λιον του 'Αττικού άλατος, τοιαύτας λέξεις ένεκόλαψεν επί του άθψου λευκού χάρτου. Δυστυχώς ό χάρος δέν έπιτρέπει ήμιν ούτε να παραθέσωμεν, ούτε ν' αναλύσωμεν την έν λόγω εισαγωγήν, περιοριζόμεθα λοιπόν εΐς όλίγιστα.

Τό έπίθετον Βυζαντινός, —λέγει ό κ. Ροΐδης— άνακαλεί άμέσως εΐς τόν νουν μεγαλοπρεπέις νουός, κόνιν ίπποδρόμου, αναθυμιάσεις λιθάου, χρυσοποίκιλτα μω- σαϊκά, σκιερά κελλία, οφθαλμών έξορύ- ζεις, ρόπαλα εικονοκλαστών, όργια και τροπάρια, παρφύρας και βράσα, πατρικίους άσπαζόμενους τό σανδαλίον έταιρων, χή- νας σιτοφαγούντας επί του γυμνού στή- θους της Θεοδώρας κ.λ.». Κατά παράδοξον σύμπτωσιν τοιαύτά τινά άνακαλεί τό έπίθετον Βυζαντινός και εΐς τους άνιστορητός έχθρους της 'Ελλάδος, έν ή δύνατο, φρονούμεν, να τας άνακαλέση και τους υπερανθρώπους και διαρκεις άγώνας προς παρεμποδισιν των βαρβαρικων όρδων των πανταχόθεν άπει- λουσών να καταπινώσι διά παντός, πά- σαν την πεπολιτισμένην Ευρώπην!

Μεγάλοι 'Ελληνες! Ηράκλεις, Νικη- φόρος Φωκιά, Βασίλεις Βουλαροκτόνες, Ά- λέξιος Κομνηνός, πώς έλησημονήθητε!.. Οκ. Ροΐδης άπορει κατωτέρω διά την άνεξήγητον μακροθυμίαν της κυβερνή- σεως άνεχομένης τοιοϋτου κήρυγμα (τό του Κόντου) από έδρας Πανεπιστημίου, θεω- ρεί δ' αυτόν ως τόν μόνον αίτιον του γλωσ- σικού ήμυν κυκεώος, ένεκα του όποιου «ούτε δύο μεταξύ δέκα αυτού ιδεών δύ- νεται ό γράφων να μεταδώση».

Δέν πιστεύομεν να έμποδίζη τις τους έχοντας ιδέας, να τας γράψωσιν όπως θέλου- σι και ν' ακολουθώσι τας γλωσσικας θεω- ρίας του Βερναρδάκη, του Βηλαρά ή του κυρίου Φάρου, και ούχι τας του Κόντου όπως ούδεις βεβαίως έμποδίζει τους πι- στούς, ν' ακολουθώσι τας άστρονομικας θεωρίας του Καπετάνου ή του Μπασιτίνα και ούχι του κ. Κοκκίδου. Ούδεις έμποδίζει λ. χ. να γράψωμεν έλάβεψα, ή εσγαλα μετά ή άνευ όρθο- γραφίας ή τάνων, άλλ' αν άντι τούτων νεωτερίζοντες δθθεν γράψωμεν εσθηλα, θα κλείσωμεν τό στόμα της γραμματικής όπως μη φωνάζη στεντορείως εσθάλη;! Ο Κόντος δέν πολυμει, ως γνωρίζομεν, την καθωμισλημένην γλώσσαν — και την γνωρίζει τόσο καλά! — ήν θεωρεί μόνον άνεπαρκή και άναξίαν του παρελθόντος της ελληνικής γλώσσας κλ. καταπολεμει μόνον και άποδεικνύει γελοίους—και τό- σον όφθαλμοφανώς — τους άγραμμάτους νεωτεριστάς και αυτοκλήτους της γλώσ- σης νομοθέτας. Τις εξ ήμυν, των μη φιλολόγων, γνω- ρίζει καλώς την γλώσσαν; Έν τούτοις γράφοντες όπως δύναμεθα, σεβόμεθα και παρακολουθούμεν τους κάλλιον ήμυν αυ- την γνωρίζοντας και δέν τους ύβρίζομεν, άπου μάλισμα πάντοτε, άργά ή γρήγορα, είνε βεβαίωσμενον ότι δεχομέθα τας διατα- γας των...

Τέλος ό κ. Ροΐδης δέν λησμονει να δώση ένα χεριακή και εΐς τους ζητούντας άθρα ύπερ περιδικών, έφημερίδων και ή- μερολογίων, μεταξυ των όποιων εύρέθη- σαν και τινες κατορθώσαντες δι' έκτά- κτων εκδισαστικων μέσων να τόν μεταβά- λωσιν εΐς άκούσιον συγγραφέα των έν τή παρόντι τόμω συνεκδομένων σκαλαθου- μάτων.

Ίδου λοιπόν ότι οι λόγιοι ήμυν δέν γράφουσιν, ούχι διότι τους ένοχλεί ή κα- τάστασις της γλώσσας ήμυν, άλλά διότι δέν θεωροϋσι τοϋτο ως καθήκον αυτών! πετώσι δε τά σκαλαθούματά των μετά της αύτης περιλγύρου δυστροπίας, μεθ' ης και τας πεντάρας των εΐς τους έπαίτας.

Εύτυχής ή 'Εβδομάς, ήτις εΐς ούθέ- ρα των προνομιούχων λογίων άπετάθη ποτέ όπως ζητήση τι!.. Έξαρ, κόνις, βιπίδια, παγωτά. Οι νυκτόβιοι συμπόλλται και ή προσδοκία του συνθήματος. Η θερμότης συστίλλει. Άνασκαφαί προς άνείρσιν καλοκαριών. Διδασκαλίσα καταδιώκουσα τόν έ- ρωτα... χάρυ των μαθητιών της. Η τιμωρία του πρωτοπλάστου και ή διαμαρτυρία των άλ- λαντοπλάων. Ρόδα και έρωτόκριτοι. Τό επικίν- δυνον λογοπαίγιον. Έν τή πολυλογία του σημε- ρινού εταγγελίου, ζητήσατε την γυναίκα!

Εύθ ήλπίζομεν, ότι θα διέλθωμεν εύα- ρέστως όλον τόν έρατεινον του θέρου πρό- λογον, τό πολυεπιθέτον έαρ, εξάφνης εύ- ρέθημεν έν πνιγμώ και αύχμώ και σκό- νης περισσειά, άφ' ών άδυνατούσι να μάς σώσωσι των ριπίδιων αι τεχνηταί πνοαί, τά ποθητά των παγωτων έγκαινία και των δημοτικων αρχόντων μας, ή πατρική προστασία.

Τά σκιαδία, οι ψιαθινοι πλοι, και τά αλεξήλια, επανέρχονται εΐς την ένεργειαν εκ της μακρας άργίας, εΐς ήν ό χειμών τά εΐγε καταδικάσει. Οι άνυπόμονοι άμφο- τέρων των φύλων, έφορέσαν ήδη καλλεύ- κους στολάς και εΐς την προκλητικήν θέαν των, συνήθισαν πάλιν οι οφθαλμοί μας. Ο δε ήλιος, έκταξεύων τά καυστικά βέλη του, εκκαίνει τά πεζοδράμια, μου- ρίζει τας έπιδερμίδας και γίνεται τόσοσ άδιάκριτος, ώστε άναγκάζει τους διαβά- * Στ. 'Ε. Ο άναγνώστης δύναται, υποθέτομεν, να μεταβάλλη τά όνόματα.

Η διάνοια του 'Ελληνος είνε άγρός, τόν όποϊον ούτος άφίνει ως επί τό πολύ χέρσον, διότι γνωρίζει ότι ή διαπάνη της καλλιέργειας δέν ήθελε καλυφθη υπό του προΐόντος συγκομιδής. Προς τί λ. χ. να κοπιάζη τις όπως γείνη έλληνοιστής, κιν- δυνεύων ν' άποθάγη της πείνης, ένψ γινόμενος κομμουνδουριστής*, δύναται ν' άπο- λαύση τόν έπιούσιον άρτον και έδραν έν τή Πανεπιστημιά;

Κατά τας ήμέρας των στηλιτικων ή- κουσα ξενον, γηράσαντα παρ' ήμιν, να εκφράζη την άκόλουθον γνώμην: «Έκα- στος τόπος έχει την πληγήν του, ή Άγ- γλία την όμειχλην, ή Βλαχία την άκρίδα, ή Αίγυπτος τας όφθαλμίας και ή Έλλάς τους Έλληνας».

Η Άφροδίτη, ό κάλλιστος των άστέ- ρων, όνομάζεται τό πρώι Έωσφόρος, ίσως διότι αι γυναίκες, αι τοσοϋτον άρσται κατά την έναρκήν έσπερίδον, γίνονται τό πρώι εκ του καμάτου, του καταρρεύσαν- τος ψιμυθίου και των καταπεσόντων βο- στρύχων άσχημοι ως ό διάβολος.

Όλίγοι ύπάρχουσιν οι μη άπαξ τού- λάχιστον κατά την διάρκειαν του βίου υποθέσαντες ότι ή Μοΐρα δύναται να κόψη της ζωής των ούχι όμως και του κατέ- χοντος αυτούς αισθήματος τό νήμα. Άλλ' έν τούτοις ή πείρα άποδεικνύει ότι εκ πα- σών των έγγχειρήσεων μάλλον άκίνδυνος είνε του αισθητήσεως ή άποκοπή. (Έκ του Α' τόμου των Παράργων του κ. 'Ε. Δ. Ροΐδου).

ΠΑΡΕΚΒΑΣΕΙΣ

Έξαρ, κόνις, βιπίδια, παγωτά. Οι νυκτόβιοι συμπόλλται και ή προσδοκία του συνθήματος. Η θερμότης συστίλλει. Άνασκαφαί προς άνείρσιν καλοκαριών. Διδασκαλίσα καταδιώκουσα τόν έ- ρωτα... χάρυ των μαθητιών της. Η τιμωρία του πρωτοπλάστου και ή διαμαρτυρία των άλ- λαντοπλάων. Ρόδα και έρωτόκριτοι. Τό επικίν- δυνον λογοπαίγιον. Έν τή πολυλογία του σημε- ρινού εταγγελίου, ζητήσατε την γυναίκα!

Εύθ ήλπίζομεν, ότι θα διέλθωμεν εύα- ρέστως όλον τόν έρατεινον του θέρου πρό- λογον, τό πολυεπιθέτον έαρ, εξάφνης εύ- ρέθημεν έν πνιγμώ και αύχμώ και σκό- νης περισσειά, άφ' ών άδυνατούσι να μάς σώσωσι των ριπίδιων αι τεχνηταί πνοαί, τά ποθητά των παγωτων έγκαινία και των δημοτικων αρχόντων μας, ή πατρική προστασία.

Τά σκιαδία, οι ψιαθινοι πλοι, και τά αλεξήλια, επανέρχονται εΐς την ένεργειαν εκ της μακρας άργίας, εΐς ήν ό χειμών τά εΐγε καταδικάσει. Οι άνυπόμονοι άμφο- τέρων των φύλων, έφορέσαν ήδη καλλεύ- κους στολάς και εΐς την προκλητικήν θέαν των, συνήθισαν πάλιν οι οφθαλμοί μας. Ο δε ήλιος, έκταξεύων τά καυστικά βέλη του, εκκαίνει τά πεζοδράμια, μου- ρίζει τας έπιδερμίδας και γίνεται τόσοσ άδιάκριτος, ώστε άναγκάζει τους διαβά- * Στ. 'Ε. Ο άναγνώστης δύναται, υποθέτομεν, να μεταβάλλη τά όνόματα.

σε και ν' ακολουθώσι τας γλωσσικας θεω- ρίας του Βερναρδάκη, του Βηλαρά ή του κυρίου Φάρου, και ούχι τας του Κόντου όπως ούδεις βεβαίως έμποδίζει τους πι- στούς, ν' ακολουθώσι τας άστρονομικας θεωρίας του Καπετάνου ή του Μπασιτίνα και ούχι του κ. Κοκκίδου. Ούδεις έμποδίζει λ. χ. να γράψωμεν έλάβεψα, ή εσγαλα μετά ή άνευ όρθο- γραφίας ή τάνων, άλλ' αν άντι τούτων νεωτερίζοντες δθθεν γράψωμεν εσθηλα, θα κλείσωμεν τό στόμα της γραμματικής όπως μη φωνάζη στεντορείως εσθάλη;! Ο Κόντος δέν πολυμει, ως γνωρίζομεν, την καθωμισλημένην γλώσσαν — και την γνωρίζει τόσο καλά! — ήν θεωρεί μόνον άνεπαρκή και άναξίαν του παρελθόντος της ελληνικής γλώσσας κλ. καταπολεμει μόνον και άποδεικνύει γελοίους—και τό- σον όφθαλμοφανώς — τους άγραμμάτους νεωτεριστάς και αυτοκλήτους της γλώσ- σης νομοθέτας. Τις εξ ήμυν, των μη φιλολόγων, γνω- ρίζει καλώς την γλώσσαν; Έν τούτοις γράφοντες όπως δύναμεθα, σεβόμεθα και παρακολουθούμεν τους κάλλιον ήμυν αυ- την γνωρίζοντας και δέν τους ύβρίζομεν, άπου μάλισμα πάντοτε, άργά ή γρήγορα, είνε βεβαίωσμενον ότι δεχομέθα τας διατα- γας των...

Τέλος ό κ. Ροΐδης δέν λησμονει να δώση ένα χεριακή και εΐς τους ζητούντας άθρα ύπερ περιδικών, έφημερίδων και ή- μερολογίων, μεταξυ των όποιων εύρέθη- σαν και τινες κατορθώσαντες δι' έκτά- κτων εκδισαστικων μέσων να τόν μεταβά- λωσιν εΐς άκούσιον συγγραφέα των έν τή παρόντι τόμω συνεκδομένων σκαλαθου- μάτων.

Ίδου λοιπόν ότι οι λόγιοι ήμυν δέν γράφουσιν, ούχι διότι τους ένοχλεί ή κα- τάστασις της γλώσσας ήμυν, άλλά διότι δέν θεωροϋσι τοϋτο ως καθήκον αυτών! πετώσι δε τά σκαλαθούματά των μετά της αύτης περιλγύρου δυστροπίας, μεθ' ης και τας πεντάρας των εΐς τους έπαίτας.

Εύτυχής ή 'Εβδομάς, ήτις εΐς ούθέ- ρα των προνομιούχων λογίων άπετάθη ποτέ όπως ζητήση τι!.. Έξαρ, κόνις, βιπίδια, παγωτά. Οι νυκτόβιοι συμπόλλται και ή προσδοκία του συνθήματος. Η θερμότης συστίλλει. Άνασκαφαί προς άνείρσιν καλοκαριών. Διδασκαλίσα καταδιώκουσα τόν έ- ρωτα... χάρυ των μαθητιών της. Η τιμωρία του πρωτοπλάστου και ή διαμαρτυρία των άλ- λαντοπλάων. Ρόδα και έρωτόκριτοι. Τό επικίν- δυνον λογοπαίγιον. Έν τή πολυλογία του σημε- ρινού εταγγελίου, ζητήσατε την γυναίκα!

Εύθ ήλπίζομεν, ότι θα διέλθωμεν εύα- ρέστως όλον τόν έρατεινον του θέρου πρό- λογον, τό πολυεπιθέτον έαρ, εξάφνης εύ- ρέθημεν έν πνιγμώ και αύχμώ και σκό- νης περισσειά, άφ' ών άδυνατούσι να μάς σώσωσι των ριπίδιων αι τεχνηταί πνοαί, τά ποθητά των παγωτων έγκαινία και των δημοτικων αρχόντων μας, ή πατρική προστασία.

ΕΡΑΝΙΣΜΑΤΑ

Πληθός μικροσκοπικών φωσφορούχων έντόμων, ών έκαστον είνε καθ' έαυτό ά- λαμπές και άόρατον, καθιστά έν τούτοις την θάλασσαν φωτεινήν. Κατά τόν αυτόν περιπου τρόπον αι έκαστονάδες των ήμε- τέρων συλλόγων και αι χιλιάδες των ή- μετέρων ποιητών, συγγραφέων, ρητόρων, καθηγητών και δημοσιογράφων χρησημεύ- ουσιν ίσως προς φωτισμόν του έλληνοισμού, λέγομεν δε ίσως, διότι είνε ζήτημα αν έ- καστον τούτων παρέχη φώς όσον τό του μικροσκοπικού έντόμου.

ΕΡΑΝΙΣΜΑΤΑ

Πληθός μικροσκοπικών φωσφορούχων έντόμων, ών έκαστον είνε καθ' έαυτό ά- λαμπές και άόρατον, καθιστά έν τούτοις την θάλασσαν φωτεινήν. Κατά τόν αυτόν περιπου τρόπον αι έκαστονάδες των ήμε- τέρων συλλόγων και αι χιλιάδες των ή- μετέρων ποιητών, συγγραφέων, ρητόρων, καθηγητών και δημοσιογράφων χρησημεύ- ουσιν ίσως προς φωτισμόν του έλληνοισμού, λέγομεν δε ίσως, διότι είνε ζήτημα αν έ- καστον τούτων παρέχη φώς όσον τό του μικροσκοπικού έντόμου.

τας να συνθλιβωνται, όπου και η ελαχίστη λωρίς οικίας.

Ούτω δέ, όλίγον κατ' όλίγον, καταργείται η ημέρα διά τὰ τρία τέταρτα τών Αθηναίων και τών Αθιδών μεταβάλλονται δέ άπαντες εις νυκτοβία πτηνά, πηγνύοντα φιλομούσας τας καλιάς των, όπου θεάτρον ή μουσική. Ήδη μάλιστα αι συγκεντρώσεις ήρχισαν και εσχηματίσθησαν εν ταίς κυριωτέραις πλατείαις, δύο μεγάλα στρατόπεδα, έτοιμα να βαδίσωσι προς τὰ περιλίσια και τὸ Φάληρον, μόλις δοθῇ τὸ σύνθημα. Και θά δοθῇ πολὺ ταχέως, διότι η θερμότης έπιτείνεται· ένθ' δέ κατά τούς φυσικούς κανόνας διαστέλλει τὰ σώματα, παραδόξως και άντικανονικώς συστέλλει τὰ δωματιά μας και κινδυνεύομεν να πνιγώμεν εκ στενωχορίας, αν δεν εγκαταλείψωμεν αυτά.

Βεβαίως ο ουρανός έχασε τὰ καλὰ τὰρία του, διότι άλλως θά παρεθῆρη, ότι εύρισκόμεθα εις τὸν μήνα τών ρόδων και όχι εις τὸν μήνα τών τοματών. Ήτο δέ πάντῃ περιττόν να μάς αναγκάσῃ, τόσον ένωρίς, να έπιδοθώμεν εις τὴν αρχαιολογίαν, ενεργούντες άνασκαφάς εν τοίς κιωτώτοις μας, προς άνεύρεσιν καλοκαρινών ένδυμάτων εκ τών λειψάνων τοῦ περιουνοῦ θέρους.

Και επειδή ο λόγος περι θέρους, δυνάμεθα και ημεῖς να εἴπωμεν :

«Έρρε τὸ θέρος, νοσηρὰ πνοή τοῦ έγκραλοῦ!» εκδικούμενοι τὴν πρόωρον άφιξίν του και άποδιώκοντες αὐτό.

Βεβαίως δέ, τιμῶς και εὐσυνειδήτως, ως οι ένορκοι, ότι τὸν στίχον τοῦτον δὲν παρωδοῦμεν ημεῖς χάριν λογοποιγιῶν.

Και επικαλούμεθα ως μάρτυρα, τὴν διδασκαλίαν εκείνην, ήτις παρεμόρφωσεν ως εἶπα τὸ στίχον:

«Έρρε ο έρως, νοσηρὰ πνοή τοῦ έγκραλοῦ» διά να μὴ σκανδαλίσῃ τὰς μαθητριάς της με τὴν λέξιν έρως!

Αἱ ημεῖραι κατήνησαν άνυπόφοροι· ο καύσων έπιτείνεται καθ' έκάστην και από τοῦ νῦν και έως τοῦ χειμῶνος, ισχύει δι' άπαντας, πένητας ή πλουσίους, ή υπό τοῦ Θεοῦ, εν στιγμή όργης, έπιβληθεῖσα εις τὸν προπάτορά μας τιμωρία:

Έν ιδρώτι τοῦ προσώπου σου φαγεῖν τὸν άρτον σου.

Εκ τών λόγων τούτων, εικάζομεν τὸ εἶπῃ: «Οτι ο Θεός εκάσπει τότε να προικίσῃ τὴν γῆν μας, με αἰώνιον θέρους ποδὸς άμετρον χαρὰν τών παγωτοπωιδών· άλλα ήλλαξεν φαίνεται σκοπόν, δρασπηθεῖς εκ τών διαμαρτυριῶν τών γερανῶν, τών άλλαντοπωιδών, τών καστανοπωιδών και άλλων πολλών, οἵτινες εν τοιαύτῃ περιπτώσει θά κατεστρέφαντο, χάνοντες τὴν εργασίαν των.

Ήδη οι πάντες, οικονομούντες τὰς άπομενουσας έαρινὰς ημέρας, διαχύνονται εις τὰς έξοχὰς και τούς κήπους. Χαριτόβρυτοι κόραι μεταφέρουσιν εκειθεν τὰ ε-

κατόφυλλα ή τὰ άπριλιάτικα εύώδη ρόδα, εν κομψαίς άνθοδέσμαίς, λούσει δέ κάποτε αὐτάς καθ' όδόν, εν' άποσπάσει και δωρήσῃσι τὸ εύωδέστερον — με τὴν σημασίαν του—εις τὸν μεταβαίνοντα να προῦπαντήσῃ αὐτάς κομψὸν Έρωτόκριτον. Οι δέ κήποι μεθ' όλην τὴν λεηλασίαν, αν υφίστανται, βρίθουσι πάντοτε άνθῶν και ρόδων και εκπέμπουσιν εύωδίας μεθυστικὰς, διότι άκμαζουσιν υπέρ ποτε τώρα επι τῆς βασιλείας Απριλίου τοῦ άνθροῦ και μυροφόρου.

Εἴπομεν μυροφόρου και άνεμνήσθημεν τὸ εἶπῃ. Τὴν προπαρεθούσαν εβδομάδα, στε έγένοντο αι εκλογαί, ή Εκκλησία έώρταξε τὴν Κυριακὴν τών Μυροφόρων.

Τούτο τὸ εἰνῶρίζον υπέρ πάντα άλλων οι ύποψήφιοι και έκαμνον ταξίματα εις τὴν χάριν των. Αλλά μερικοί, λέγει, τόσον εθύμωσαν μαθόντες τὴν άποτυχίαν των, ώστε εδειραν ένα καλαμπουριστήν, δετις τοίς ειπεν, ότι η έορτῆ εκείνη έπρεπε να καλεῖται ή Κυριακὴ τών Μυροφόρων.

Και άφου εθίξαμεν τὰς εκκλησιαστικὰς έορτάς, διατί να μὴ προσθέσωμεν, ότι σήμερον εἶνε ή Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος;

Τούτο δέ... μόνον και μόνον, διά να εἴπωμεν μίαν κακολογίαν.

Εἶνε γνωστόν τὸ μήκος, τοῦ σήμερον άναγιγνωσκομένου εύαγγελίου.

Έροκῆρυξ τις, θέλων, φαίνεται, να κολάσῃ τὴν μακρηγορίαν, κατέληξε τὴν διδαχὴν του ως εἶπῃ:

Άγαπητοὶ χριστιανοί! μὴ εκπλαγεῖτε ποσῶς, αν τὸ εύαγγέλιον τοῦτο, ήτο τόσῳ πολὺ εκτενές. Συλλογίσθητε μόνον, ότι εν αὐτῷ όμιλεῖ μία γυναίκα...

Τμδ.

ΛΑΚΩΝΙΚΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΚΥΡΝΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΠΟΙΚΙΑΣ.

Συντάξας 181 εκ. 180.

Τών διατάξεων τούτων η εἰδησις προῦξένησεν εις τούς Έλληνας νέαν άνησυχίαν. Ήσθάνθησαν, ότι αὐτοί μόνον, εις 90 μετρούμενοι, δὲν ήδύναντο να παλαίσωσιν επιτυχῶς κατά τῆς υπερμέτρου Αριθμητικῆς ύπεροχής τών πολεμίων. Ο κίνδυνος ήτο προφανής και έπρεπε να προστρέξωσιν εις μέσα σωτηρίας άλλα τών μέχρι τοῦδε. Έβουλεύθησαν λοιπόν να έγκταλίπωσι και αὐτοί τὰ χωρία των, να καταλάβωσι δὲ τὸ ως έγγιστα δύο χιλιόμετρα άπὸ τῆς άκρωτηρίου, Μίνια καλούμενον, εφ' ου ήν πύργος, και τὸ όποσον παρὰ τὸ φύσει όχυρὸν τῆς θέσεως παρεῖχε και τὸ πλεονέκτημα τῆς από θαλάσσης έπικουρίας. Ένώ, αν έμενον και περιεκλειόντο εις τὰ χωρία των, οὐδεμίαν πιθανὴν εἰλίδα βοήθειας από Ήρας ήδύναντο να έχωσιν· όθεν εισκομίσαντες ένταῦθα τὰς τροφὰς μετὰ πολεμοφοδίων και ζῶων και περι τὸν πύργον προμαχῶνας εκ τοῦ ποοχείρου, ως οἶόν τε, κατα-

σκευάζαντες άνέμενον τούς πολεμίους. Αλλά συναμα και αὐτοί οὐδόλως ήρέμουν. Τὴν αὐτὴν ημέραν άθροισθέντες κατά τὰς προσταγὰς τών άρχηγῶν εις τὸν προσδιωρισμένον τόπον εισέβαλον δύο ώρας μετὰ τὴν αναχώρησιν τών Έλλήνων εις τὰ χωρία τῆς άποικίας. Ήπόρουν δὲ εύρόντες αὐτὰ έρημα άνδρῶν και στρατήγημά τι ύπώπτειον, άλλα μαθόντες τὴν καταλήψιν τῆς Μινίας άπηλλάγησαν τών κενῶν φόβων και ήδη τῆς ημέρας ληγούσης ένέπρναν με διανυκτερεύσωνιν ένταῦθα· ήσαν δὲ τρισχιλιοί ώπλισμένοι με τουφέκια, εκάτὸν πενηντοκτα με άκόντια και ξίφη και δισχιλιοί άοπλοι επι λαφυραγωγία. Τὴν έπιούσαν, 14 Απριλίου, ήτοι τὴν άγιαν και μεγάλην Τετάρτην, εις τὴν πληθύν αὐτῶν πεποϊθότες, έπορεύθησαν επι τὴν Μίνιαν· και πρώτον έπειράθησαν πάλιν διά λόγων ειρηνικῶν να προσελκύσωσι τούς Έλληνας εις τὸ μέρος των, άλλα τῆς προτάσεως ταύτης και ήδη άποκρουσθείσης ώρησαν άλλαλαζόντες κατά τών όχυρωμάτων. Ή πάλῃ άρξαμένη περι μεσημβρίας διήρκεσε μέχρι τῆς πρωίας τοῦ μεγάλου Σαββάτου, τῶν μὲν, μανιωδῶς έπιτιθεμένων προς εκπόρθησιν τών όχυρωμάτων, τῶν δὲ γενναιοφύχως άποκρουόντων δλας αὐτῶν τὰς έφορησεις και τὰς μεν ημέρας έμάχοντο από πρωίας μέχρις έσπείρας, τὰς δὲ νύκτας άνεπαύοντο. Έν τούτοις περι τὸ μεσονύκτιον τῆς Παρασκευῆς προς τὸ Σάββατον οι κυρναῖοι κατόρθωσαν να καταλάβωσι λεληθῶτας δύο επικαίρους θέσεις τὴν τε πηγὴν, άφ' ής οι Έλληνες ύδρευόντο, και τὴν άπέναντι τοῦ πύργου στήλην (κολώναν λέγει αὐτὴν ο χρονογράφος) διά τῆς καταλήψεως τών θέσεων τούτων ήλπισαν βεβαίαν τὴν νίκην· και τῷ όντι οι Έλληνες πιεζόμενοι από τὴν στέρησιν ύδατος και εκτεθειμένοι εις τὰ από τῆς υπερκειμένης στήλης έντός τών όχυρωμάτων εκσφενδονιζόμενα πυρὰ ήσαν ήναγκασμένοι να κλίνωσι τὸν αυχένα, και όμως διά τῆς άνδρείας αὐτῶν και γενναίότητος τὰ πράγματα περιέστησαν εις πᾶν τούναντίον τῆς ημέρας· οι Έλληνες, γνόντες τὴν κυρίειαν τών θέσεων, ώρησαν κατ' άμφοτέρων με άπόφασιν ή να άνακτήσωσιν αὐτάς ή να άποθάνωσι, και τούς μεν τὴν πηγὴν κατέχοντας, μετὰ μισῶρας αντίστασιν εξώθησαν εκειθεν φονεύσαντες εξ αὐτῶν εἶ, τῶν δὲ προς τὴν στήλην τεταγμένων τέσσαρας εφόνησαν τούς δὲ λοιπούς επτὰ ήμαλώτισαν ή επιτυχία αὐτῆ τοσοῦτου αὐτούς ένέπλησε θάρρους, ώστε εκπηδήσαντες τών όχυρωμάτων επέπεσαν ραγδαίον κατά τὸν πολεμίων και τρέφαντες αὐτούς εις φύγην τούς κατεδιώξαν εις άπόστασιν τριῶν χιλιομέτρων· ή νίκη ήτο πλήρης· οι κυρναῖοι φεύγοντες επανήλθον κατησχυμένοι έκαστος εις τὰ ἴδια. Αφῆκαν δὲ εις τὸ πεδιον τῆς μάχης δύο κανόνια, τριακόνα τουφέκια, σάκκους πολλούς άρτον πλήρεις, ιππους, έφιππια και πολλά άλλα πράγματα. Έπεσαν δὲ κατά τὸν τετραήμερον τοῦτον άγῶνα πολλοί εκ τών κυρναίων και πλείονες έτραυματίσθησαν. Έκ δὲ τών Έλλή-

νων οὐδεις αναφέρεται πσών ή τραυματίας. Μόνον δύο εξ αὐτῶν έρχόμενοι διά Ήρας εξ Αιακείου εις Παομίαν έπεσαν εις χείρας τών πολεμίων και εσφάγησαν· και όμως οι συγγενεῖς αὐτῶν, καιτοι ήχον εις χείρας τούς επτὰ κατά τὴν στήλην αιμαλωτισθέντας δένείζησαν εκδικήσιν.

Μετὰ τὴν έορτὴν τοῦ πάσχα, ήν επανηγύρισαν εν τῷ άκρωτηρίῳ, οι Έλληνες έβουλεύθησαν να υποχωρήσωσιν εις Αιάκειον. Αφου δὲν ήδύναντο να υπερασπίσωσι τὰς οικίας και τούς άγρούς των, ή περαιτέρω εις Μίνιαν διαμηρῶν αὐτῶν καθίστατο άσκοπος, άλλως τε και αι τροφαί ήρχισαν να εκλιπῶσιν. Έπειδή όμως η πρόθεσις αὐτῆ καθίστατο διά θαλάσσης άνεπιτικός, ένεκα έλλείψεως πλοίων, εσκέφθησαν να άφήσωσιν 20 άνδρας εις τὸν πύργον τῆς Μινίας πρὸς φύλαξιν τών πραγμάτων και τών ζῶων, οι δὲ λοιποὶ να μεταβῶσιν εις Αιάκειον διά Ήρας. Η έπιχείρησις αὐτῆ καθίστατο λίαν δυσχερῆς και επικίνδυνος. Έπρεπε να διανύσωσι 40 χιλιόμετραν οδὸν διά χώρας πολεμίας, και όμως θαρροῦντες εις τὴν πολεμικὴν αὐτῶν ύπεροχὴν άνεχώρησαν, εκθασίς δὲ εύτυχῆς εσπεράνωσε τὴν τόλμην των. Καθ' όλην τὴν μακρὰν ταύτην πορείαν ου μόνον οὐδεν άπήνητησαν κύλωμα, άλλ' όπου και αν διεβαινον, οι παρὰ τὴν οδὸν κάτοικοι, άμα εβλεπον αὐτούς μακρόθεν, έφρευγον εις τὰ δάση παραιτούντες εις τὴν διακρίσιν αὐτῶν τὰς τε οικίας και τὴν περιουσίαν των, ώστε, αν ήθελον, και λαφυρα πολλά ήδύναντο να κομίσωσι μεθ' έαυτῶν. Οὔτω μετὰ τὴν έπίπνοον τεσπὴν οδοπορίαν άφίκοντο άπαντες άθλαβεῖς εις Αιάκειον φέροντες τῆς εν Μίνιῳ νίκης τὰ εύαγγέλια. Έτυχον δὲ λαμπρὰς ύποδοχῆς παρὰ τῶν άρχῶν και τών κατοίκων Αιακείου, παρ' οἷς η υποχώρησις αὐτῆ εθαυμάσθη οὐδεν ήττον, ή οι εν Μίνιῳ άγῶνες και ή επιαρτέσσα αὐτούς νίκη. Μετ' όλίγον δὲ και οι εις τὸν πύργον μείναντες, επιβιβάσθέντες εις πλοια τών γενονησιῶν, άνεκομίσθησαν και αὐτοί εις Αιάκειον.

Μετὰ τινὰ χρόνον προτάσει και προτροπῇ μάλιστα τοῦ φρουράρχου Αιακείου, οι Έλληνες οὔτοι επείσθησαν να ταχθῶσιν εις τὴν στρατιωτικὴν ύπηρεσίαν τών γενονησιῶν επι μισθοφορὰ και άπονομῆ τῶν εις τὸν άριθμὸν αὐτῶν προσηκόντων βαθμῶν αξιωματικῶν και υπαξιωματικῶν, ἴδιον σώμα άποτελέσαντες. Έψηφίσθη δὲ υπό τῆς πόλεως τών γενονησιῶν και ημερησίον αιτηρέσιον υπέρ τών γερόντων, γυναικῶν και παιδιῶνά· δύο άσπρακατὰ κεφαλήν. Η ύπηρεσις αὐτῶν άπέβη λίαν ωφέλιμος εις τούς κατοίκους Αιακείου· διότι οι επαναστάται γινώσκοντες, ότι όλίγη ήν η εν Αιακείῳ στρατιωτικὴ τών γενονησιῶν δύναμις, προσέβαλον και εκύριευσαν τούς έξωθι μύλους, περιτρέχοντες δὲ άδωδῆς τὰ περίε προϋχώρουν μέχρι τών τεχνῶν τῆς πόλεως, ώστε οὐδεις τῶν κατοίκων έτόλμα να εξέλθῃ εις καλλιέργειαν τών άγρῶν του. Αφου όμως οι Έλληνες ανέλαβον τὴν ύπηρεσίαν, πρώτον έργον αὐτῶν υπήρξεν ή από τών μύλων εκδιώξις τών επκα-

ναστατῶν· έπειτα δὲ διά συνεχῶν εξόδων και περιπολιῶν ήσφαλίσαν τὰ περίε εις τρόπον, ώστε πᾶς τις ήδύνατο να εξέρχεται τῆς πόλεως άρόπως προς καλλιέργειαν τών άγρῶν ως και προς πᾶσαν άλλην αὐτοῦ χρείαν.

Ένταῦθα καταπαύει τὸν λόγον η ημετέρα χρονογραφία. Τὴν σειράν τών εφεξῆς γεγονότων αναπληροῖ ο Κ. Παππαδόπουλος δι' ἴδιας αὐτοῦ κατ' έπιτομὴν αφήγησεως, ήν παραθέτομεν και ημεῖς ένταῦθα αὐτολεξεῖ προς συμπλήρωσιν τῆς εκθέσεώς μας.

Οι Έλληνες διέμειναν πιστοί εις τούς γενοουίους καθ' όλην τὴν διάρκειαν τῆς κατ' αὐτῶν επανάστασεως τών κόρσων, ήτις άνευ ταύτης τῆς συνδρομῆς ήθελε πάντως εύδοκιμῆσει. Μετ' ου πολλὸ δὲ, τῶν κόρσων πολιορκούντων τὸ φρούριον τῆς Κόρτης, ό εν Βαστίᾳ γενοουίος διοικητῆς άνήγγειλε τῷ εν Αιακείῳ επιτρόπῳ, ότι οι εν Κόρτῃ δὲν ήδύναντο να άντιεσθῶσιν εις τὴν επικειμένην έρσδον· οὔτος δὲ επεκαλεῖτο τὴν συνδρομὴν τών Έλλήνων. Καίτοι δὲ τούτων άποδεικνυόντων τὸ ακατόρθωτον τῆς επιχειρήσεως, διότι προέκειτο να διέλθωσιν εικοσι λεύγας, εν μέσω λαοῦ ένόπλιον και επαναστατούστος, επείδη όμως ο γενοουίος διοικητῆς επέμενεν, εις τὴν φιλοτιμίαν τών Έλλήνων ελπίζων, ο Ιωάννης Στεφανόπουλος ώπλισεν αὐτούς· και τόσον βέβαιος ήτον, ότι εβάρδιον εις άρκευκτὸν θάνατον, ώστε συλλέξας έρανον έδωκε τοίς ιερούσιν όπως τελείωσι τὰ περι τῶν νεκρῶν νόμισμα, άλλα τοσοῦτος ήτον ο ένθουσιασμός, ώστε και αὐται αι Έλληνίδες συνοδεύουσαι ένεψύχουν τούς εξερχόμενους μαχητάς. Εκστρατεύσαντες λοιπόν επι δύο ημέρας ελαθον τούς κόρσων και φθάσαντες εις τὸ παρὰ τὴν Κόρτην στενὸν εισέδυσαν διά νυκτός εις τὸ παρακείμενον δάσος. Ένταῦθα δὲ έγένετο δεινὴ συμπλοκή, καθ' ήν οι Έλληνες, προκαταλαβόντες, κύριοι έγένοντο τοῦ στενοῦ, τριῶν μόνον τραυματισθέντων, εκ δὲ τών πολεμίων πολλῶν πεσόντων.

Κατὰ δὲ τὸ 1738 ο γάλλος στρατάρχης Μαλεβοά διαταχθεῖς να υποτάξῃ τὴν Κορσικὴν τοίς γενοουίους και μεταβὰς μετὰ στρατοῦ εις Καλθην, πολλαχού επιτυχῶς έπολέμησε τούς επαναστάτας. Ένθ' δὲ οι γάλλοι επησχολούντο εις τὴν κατάνησιν τῆς Βαλχγνίας και έμελλον να προσβάλωσι τὸ Μοντικέλλον και τὸ Μοντεμαγιόρε, οι Έλληνες, προκαταλαβόντες, εκύριευσαν τὰς θέσεις ταύτας. Ο δὲ Μαλεβοά, γινώσκων τὴν προς τὸν Ιωάννην Στεφανόπουλον ύπόληψιν τών κόρσων, επέτρεψεν αὐτῷ να παρακινήσῃ τινὰς τῶν εις τὰ δρη καταφυγόντων, όπως καταθέσωσι τὰ όπλα επι άμνηστειᾷ. Τούτου δὲ γενομένου, ο γάλλος αξιωματικός παρέδιδεν αὐτούς εις θάνατον· τότε ο Ιωάννης και οι Έλληνες, άποτροπαλιζόμενοι τὴν άπιστίαν, ώρησαν, διά τών όπλων να σώσωσιν αὐτούς· άλλ' ο στρατάρχης, μάθων τὰ γενομένα, επείτησε τῷ αξιωματικῷ και αφήκεν ελευθέρους τούς προσελθόντας, αἵτινες επάνησαν εύγνώμονες

εις τὸν σωτήρα αὐτῶν. Τέλος ύποταχθείσης τότε όλης τῆς νήσου, τὸ Ζικαβον μόνον άνθιάτατο, όπου και όπαδοί τινες τοῦ αυτοαρχεῖτου βασιλέως Θεοδώρου, ήτοι τοῦ γερμανοῦ βαρῶνου Νεϋχοφίου, ήχον συναποκλεισθῆ. Αφ' ου δὲ οι γάλλοι, έρχόμενοι κατά τοῦ Ζικαβου, έφθασαν εις στενὸν αδιαβάτον, καλῶς υπό τῶν επαναστατῶν πεφυλαγμένον, οι Έλληνες, προπορευόμενοι και εις τρεῖς διαίρεθέντες μοίρας, οι μεν εκατέρωθεν αναδάντες επι τοῦ όρους, οι δὲ κατά τὸ στενὸν μαχόμενοι εξεβίασαν άνδρείως τούς κόρσους και κύριοι τῆς θέσεως έγένοντο.

Αλλά Κωνσταντῖνος ο Ιωάννου τοῦ Στεφανοπούλου, δυσανασχετῶν διά τὴν προς τούς Έλληνας άγνωμοσύνην τών γενοουίων άπεράσσειε να μετοικίσῃ εις τὴν νῆσον Άγιον Αντίοχον τὴν παρὰ τὴν Σαρδηνίαν, υποκειμένην τῷ τότε δουκὶ τῆς Σαβουδίας, όστις παρεχώρησε τὴν ζητουμένην νῆσον τοίς Έλλησιν. Ήθεν ο Κωνσταντῖνος οδήγησεν αὐτῶσε πολλούς αὐτῶν. Αλλά τοῦ εν Σαρδηνίᾳ αντίβασιλέως δεινῶς αντιπράξαντος, ο Κωνσταντῖνος μετὰ τῶν περι αὐτὸν επανήλθεν, στε συνέπραξε πάλιν υπέρ τῶν γενοουίων κατά τῶν περι τὸν Παξιόν. Οτε δὲ τῷ 1756· ο στρατάρχης Δεκαστῆρς επέμφθη υπό Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' όπως καλύσῃ τὴν εις Κορσικὴν άπόδασιν τῶν άγγλων, ο στρατάρχης παράλαβε τὸν Κωνσταντῖνον εις τὴν γαλλικὴν ύπηρεσίαν, όθεν οὔτω μετέβη εις τὴν Γαλλίαν. Τούτου δὲ ο υἱός Δημητρίος, Γκαρχὸς τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, εἶναι ο λαβῶν και εκδός το εύγενικόν δικλωμα, περι ου εἴπομεν, μετὰ τῆς ιστορικῆς συνόψεως.

Η Κορσικὴ τέλος μετὰ πολλούς άγῶνας κατελήφθη υπό τῶν γάλλων, παραχωρηθέντων τῇ Γαλλίᾳ τών δικαιωμάτων τῆς Γενοῦσης επι Λουδοβίκου τοῦ ΙΒ', περι τὸ 1771, τῇ συμπράξει τοῦ ύπυργου Choiseul. Αλλά κατεστραμμένων όντων τῶν εν Παομίᾳ ελληνικῶν χωριῶν, οι Έλληνες συνήμισθῶσαν εν Καργεσίῳ (Cargese) κατά πᾶσαν περίπου χιλιόμετρα προς δυσμὰς τῆς Παομίας άπέχοντα. Τότε οι κάτοικοι ήναγκάσθησαν να άλλάξωσι τὸν πατριῶν τρατισμόν, όστις ειχεν άποβῆ επικίνδυνον γνωρίσμα προς τούς εκπεπληρωμένους αὐτοίς έγγυρῶν. Αλλά πάλιν κατά τὸ 1792, επι τῆς μεγάλης γαλλικῆς επανάστασεως, τὸ ελληνικόν τούτο χωρίον, θεωρούμενον ως βασιλικόν, κατεστράφη και μετὰ ταῦτα εις τὸ αὐτὸ μέρος άνετίσθη διά σχεδίου και εύθυγαγμῶνιν εδῶν.

Ένεκα τῶν εἰρηνοῦ και ἰδιοθύμου χαρακτήρος τῆς φυλετικῆς αὐτῶν ζωῆς οι άποκεί οι οδοδῶδες μετὰ τῶν έγγυρῶν σύγχωνιθέντες, έτήρησαν τὴν γλῶσσαν, τὰ έθιμα, τὰς παραδόσεις και τὴν προς τὴν μητέρα πατριᾶ άγάπην. Οσον όμως και αν ώφέλησαν και τούς γενοουίους και τούς γάλλους τούς μετὰ ταῦτα κύριους τῆς νήσου, ουχ ήττον θεωροῦνται επι ως ξένοι, μάλιστα υπό τῶν έγγυρῶν. Εκ τῶν άποκείων τῶν οἰκονομῶν ειχον κατοικήσει εν Γενοῦῃ, εν Φλωρεντίᾳ και εν άλλαις

